Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2020. gada 12. martā*

Valsts atbalsts – Atbalsts, ko Spānija sniegusi atsevišķiem profesionālā futbola klubiem – Garantija – Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu – Priekšrocība – Grūtībās nonācis uzņēmums – Privātā ieguldītāja kritērijs – Pamatnostādnes par valsts atbalstu grūtībās nonākušu uzņēmumu glābšanai un pārstrukturēšanai – Atbalsta summa – Atbalsta saņēmējs – Nediskriminācijas princips – Pienākums norādīt pamatojumu

Lietā T-732/16

Valencia Club de Fútbol, SAD, Valensija (Spānija), kuru pārstāv *J. García-Gallardo Gil-Fournier*, *G. Cabrera López* un *D. López Rus*, advokāti,

prasītājs,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *J. García-Valdecasas Dorrego* un *J. Ruiz Sánchez*, pārstāves,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *G. Luengo*, *B. Stromsky* un *P. Němečková*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2017/365 (2016. gada 4. jūlijs) par valsts atbalstu SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), ko Spānija sniegusi *Valencia Club de Fútbol, SAD*, *Hércules Club de Fútbol, SAD* un *Elche Club de Fútbol, SAD* (OV 2017, L 55, 12. lpp.),

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*] (referents), tiesneši J. Švarcs [*J. Schwarcz*] un K. Iliopuls [*C. Iliopoulos*],

sekretārs: H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2019. gada 12. marta tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītājs, *Valencia Club de Fútbol, SAD* ir profesionālā futbola klubs, kura juridiskā adrese ir Valensijā, Spānijā.

2 *Fundación Valencia* ir bezpeļņas organizācija, kuras galvenais mērķis ir saglabāt, izplatīt un veicināt prasītāja ar sportu saistītos, kulturālos un sociālos aspektus, kā arī saikni starp prasītāju un tā līdzjutējiem.

3 2009. gada 5. novembrī *Instituto Valenciano de Finanzas* (turpmāk tekstā – "*IVF*"), kas ir *Generalitat Valenciana* (Valensijas autonomā apgabala pašvaldība, Spānija) finanšu iestāde, nodrošināja *Fundación Valencia* garantiju bankas aizdevumam 75 miljonu EUR apmērā, kuru piešķīra *Bancaja* (tagad – *Bankia*) un kuru tas izmantoja, lai iegūtu 70,6 % no prasītāja kapitāla daļām.

4 Ar garantiju tika segta visa aizdevuma pamatsumma, kā arī procenti un garantētā darījuma izmaksas. Par to *Fundación Valencia* ik gadu bija jāmaksā *IVF* garantijas prēmija 0,5 % apmērā. Turklāt *IVF* kā pretgarantiju otrā līmeņa ķīlā saņēma prasītāja kapitāla daļas, ko bija iegādājies *Fundación Valencia*. Pamatā esošā aizdevuma termiņš bija seši gadi. Pamatā esošā aizdevuma procentu likme vispirms, pirmajā gadā, bija 6 %, pēc tam 1 gada "Euro Interbank Offered Rate" (EURIBOR), to papildinot ar 3,5 % likmi un nosakot minimālo 6 % likmi. Tika piemērota arī saistību maksa 1 % apmērā. Atmaksas grafikā tika paredzēts sākt atmaksāt procentus no 2010. gada augusta, kā arī atmaksāt pamata aizdevuma summu divās 37,5 miljonu EUR lielās daļās, attiecīgi 2014. gada 26. augustā un 2015. gada 26. augustā. Garantēto aizdevumu (pamatsummu un procentus) bija paredzēts atmaksāt, pārdodot prasītāja kapitāla daļas, ko iegādājies *Fundación Valencia*.

5 2010. gada 10. novembrī *IVF* palielināja savu garantiju *Fundación Valencia* interesēs par 6 miljoniem EUR, lai panāktu *Bankia* jau piešķirtā aizdevuma šādā pašā apmērā palielinājumu, nodrošinot iespēju samaksāt nokavēto pamatsummu, procentus un izmaksas saistībā ar nokavēto 2010. gada 26. augusta garantētā aizdevuma procentu maksājumu. Šī palielinājuma dēļ sākotnēji noteiktais maksājumu atmaksas grafiks tika mainīts, paredzot atmaksāt 40,5 miljonus EUR 2014. gada 26. augustā un 40,5 miljonus EUR – 2015. gada 26. augustā. Aizdevuma procentu likme nemainījās.

6 Saņēmusi informāciju, ka, iespējams, pastāv valsts atbalsts, ko piešķīrusi Valensijas autonomā apgabala pašvaldība kā garantijas bankas aizdevumiem par labu *Elche Club de Fútbol, SAD*, *Hércules Club de Fútbol, SAD* un prasītājam, Eiropas Komisija 2013. gada 8. aprīlī aicināja Spānijas Karalisti iesniegt apsvērumus par šo informāciju. Spānijas Karaliste tai atbildēja 2013. gada 27. maijā un 3. jūnijā.

7 Ar 2013. gada 18. decembra vēstuli Komisija paziņoja Spānijas Karalistei savu lēmumu uzsākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru. Ar 2014. gada 10. februāra vēstuli Spānijas Karaliste iesniedza savus apsvērumus par lēmumu par procedūras sākšanu.

8 Formālās izmeklēšanas procedūras gaitā Komisija saņēma apsvērumus un informāciju no Spānijas Karalistes, *IVF*, *Liga Nacional de Fútbol Profesional* (turpmāk tekstā – "*LFP*"), prasītāja un *Fundación Valencia*.

9 Ar Lēmumu (ES) 2017/365 (2016. gada 4. jūlijs) par valsts atbalstu SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), ko Spānija ir piešķīrusi *Valencia Club de Fútbol, SAD*, *Hércules Club de Fútbol, SAD* un *Elche Club de Fútbol, SAD* (OV 2017, L 55, 12. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), Komisija konstatēja, ka *IVF* 2009. gada 5. novembrī nodrošinātā valsts garantija, kas sniegta, lai segtu bankas aizdevumu, kurš *Fundación Valencia* piešķirts, lai parakstītos uz prasītāja kapitāla daļām tā izlemtā kapitāla palielināšanas darījuma ietvaros (turpmāk tekstā – "1. pasākums"), kā arī 2010. gada

10. novembrī nolemtā garantijas palielināšana (turpmāk tekstā – "4. pasākums") (turpmāk tekstā abi kopā – "aplūkotie pasākumi") ir ar iekšējo tirgu nesaderīgs prettiesisks atbalsts attiecīgi 19 193 000 EUR un 1 188 000 EUR apmērā (1. pants). Tā rezultātā Komisija lika Spānijas Karalistei atgūt minēto atbalstu no prasītāja (2. pants) un noteica, ka atgūšana ir "tūlītēja un spēkā esoša" (3. pants).

10 Apstrīdētajā lēmumā Komisija, pirmām kārtām, uzskatīja, ka aplūkotie pasākumi, ko noteikusi *IVF*, ir saistīti ar valsts līdzekļiem un ir piedēvējami Spānijas Karalistei. Otrām kārtām, tā uzskatīja, ka atbalsta saņēmējs ir prasītājs, nevis *Fundación Valencia*, kurš esot rīkojies kā finanšu instruments, sevišķi ņemot vērā aplūkoto pasākumu mērķi – atvieglot prasītāja kapitāla palielināšanas finansēšanu. Prasītāja finansiālais stāvoklis aplūkoto pasākumu noteikšanas brīdī esot bijis grūtībās nonākuša uzņēmuma stāvoklis Kopienas pamatnostādņu par valsts atbalstu grūtībās nonākušu uzņēmumu glābšanai un pārstrukturēšanai (OV 2004, C 244, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "Pamatnostādnes par glābšanu un pārstrukturēšanu") 10. punkta a) apakšpunkta vai 11. punkta izpratnē. Ņemot vērā Komisijas paziņojumā par [LESD 107. un 108.] panta piemērošanu valsts atbalstam garantiju veidā (OV 2008, C 155, 10. lpp.; turpmāk tekstā – "Paziņojums par garantijām") noteiktos kritērijus un prasītāja finansiālo stāvokli, kā arī tam piešķirtās valsts garantijas nosacījumus, Komisija secināja, ka pastāv nepamatota priekšrocība, kas ir varējusi izkropļot vai draudēt izkropļot konkurenci un ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm. Turklāt tā atbalsta elementu, kas esot piešķirts prasītājam, Komisija apstrīdētajā lēmumā aprēķināja, balstoties uz atsauces likmi, kura piemērojama atbilstoši tās Paziņojumam par atsauces likmes un diskonta likmes noteikšanas metodes pārskatīšanu (OV 2008, C 14, 6. lpp.; turpmāk tekstā – "Paziņojums par atsauces likmēm"), jo to nebija iespējams būtiski salīdzināt ar tirgū veiktiem līdzīgiem darījumiem. Aprēķinot strīdīgā atbalsta apmēru, Komisija uzskatīja, ka to prasītāja kapitāla daļu vērtība, kas ieķīlātas *IVF* kā pretgarantija, ir gandrīz nulle. Visbeidzot Komisija apstrīdētajā lēmumā uzskatīja, ka strīdīgais atbalsts nav saderīgs ar iekšējo tirgu, it īpaši ņemot vērā principus un nosacījumus, kas paredzēti Pamatnostādnēs par glābšanu un pārstrukturēšanu. Komisija šajā ziņā norādīja, ka prasītāja 2009. gada dzīvotspējas plāns nebija pietiekami pilnīgs, lai ļautu atgūt dzīvotspēju pieņemamā laikposmā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

11 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 20. oktobrī, prasītājs cēla šo prasību.

12 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 28. oktobrī, prasītājs iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu, galvenokārt lūdzot apturēt apstrīdētā lēmuma 3. un 4. panta izpildi, ciktāl Komisija tajos uzdod atgūt tam iespējami piešķirto atbalstu.

13 Komisija savu iebildumu rakstu Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza 2017. gada 24. janvārī.

14 Ar 2017. gada 23. marta rīkojumu Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs ļāva Spānijas Karalistei iestāties lietā prasītāja prasījumu atbalstam.

15 2017. gada 29. martā prasītājs Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza repliku.

16 2017. gada 2. jūnijā Spānijas Karaliste Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza iestāšanās rakstu.

17 2017. gada 19. jūnijā Komisija Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza atbildes rakstu uz repliku.

18 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2017. gada 1. un 15. februārī, 5. aprīlī un 27. jūnijā, prasītājs lūdza ievērot konfidencialitāti attiecībā uz Spānijas Karalisti saistībā ar atsevišķiem prasības pieteikuma, iebildumu raksta, replikas un atbildes raksta uz repliku elementiem. Spānijas Karaliste neiebilda pret lūgumiem par konfidencialitātes ievērošanu.

19 Komisija un prasītājs savus apsvērumus par iestāšanās rakstu Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza attiecīgi 2017. gada 14. un 17. jūlijā.

20 Ar 2018. gada 22. marta rīkojumu *Valencia Club de Fútbol*/Komisija (T-732/16 R, nav publicēts, EU:T:2018:171), kas tika apstiprināts apelācijas instancē (rīkojums, 2018. gada 22. novembris, *Valencia Club de Fútbol*/Komisija, C-315/18 P(R), EU:C:2018:951), Vispārējās tiesas priekšsēdētājs noraidīja pieteikumu par pagaidu noregulējumu un atlika lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem.

21 Ar 2018. gada 26. aprīļa rīkojumiem *Valencia Club de Fútbol*/Komisija (T-732/16, nav publicēts, EU:T:2018:237), *Valencia Club de Fútbol*/Komisija (T-732/16, nav publicēts, EU:T:2018:238) un *Valencia Club de Fútbol*/Komisija (T-732/16, nav publicēts, EU:T:2018:239) ceturtās palātas priekšsēdētājs noraidīja *Fundación Valencia*, *LFP* un *Bankia* pieteikumus par iestāšanos lietā.

22 2018. gada 25. maija vēstulē prasītājs norādīja, ka vēlas tikt uzklausīts tiesas sēdē.

23 Ar Vispārējās tiesas kancelejas 2019. gada 5. februāra vēstulēm Vispārējā tiesa tās Reglamenta 89. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzdeva rakstveida jautājumus visiem lietas dalībniekiem, uz kuriem tie atbildēja 2019. gada 20. februārī.

24 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā tas attiecas uz prasītāju;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību kā nepamatotu;

– piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Spānijas Karalistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– apmierināt prasību un atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par prasības pieņemamību, ciktāl tajā ir atsauce uz A.2. pielikumu

27 Komisija iebilst, ka prasības pieteikumā ir vispārēja atsauce uz prasītāja pilnvaroto konsultantu ziņojumu, kas ir pievienots prasības pieteikumam kā A.2. pielikums.

28 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai prasība būtu pieņemama, tās pamatā esošajiem galvenajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem jāizriet – vismaz kopsavilkuma veidā un tomēr saskaņoti un saprotami – no paša prasības pieteikuma teksta. Lai gan atsevišķos punktos prasības pieteikums var tikt pamatots un papildināts ar atsaucēm uz konkrētiem tam pievienoto dokumentu fragmentiem, vispārēja atsauce uz citiem dokumentiem, pat ja tie ir ietverti prasības pieteikuma pielikumā, nevar kompensēt tiesiskās argumentācijas būtisku elementu trūkumu, kuriem saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. pantu, kas ir piemērojams tiesvedībā Vispārējā tiesā atbilstoši šo pašu statūtu 53. panta pirmajai daļai un Reglamenta 76. panta d) punktam, jābūt ietvertiem pašā prasības

pieteikumā. Pielikumi var tikt ņemti vērā tikai tiktāl, cik tie pamato vai papildina pamatus vai argumentus, kurus prasītāji ir tieši izklāstījuši savu procesuālo rakstu tekstā, un cik ir iespējams precīzi noteikt, kādi šajos pielikumos ietvertie elementi pamato vai papildina minētos pamatus vai argumentus (skat. spriedumu, 2018. gada 13. decembris, *Ryanair* un *Airport Marketing Services*/Komisija, T-53/16, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2018:943, 379. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka prasības pieteikumā ne tikai nav vispārēji norādīts uz A.2. pielikumu, bet, tiklīdz ir atsauce uz šo pielikumu, tajā ir sistemātiski norādīts tā konkrētais punkts vai punkti, kas papildina vai pamato prasības pieteikumā norādīto argumentu. Turklāt pašā prasības pieteikumā vairākkārt ir ietverti veseli pielikuma izvilkumi. Līdz ar to ir jākonstatē, ka prasītājs nav veicis vispārēju atsauci uz A.2. pielikumu, pretēji Komisijas apgalvotajam, un tādējādi prasība šajā ziņā ir pieņemama.

Par A.2. pielikumā izstrādātās argumentācijas pieņemamību

30 Komisija apgalvo, ka A.2. pielikums nav pieņemams, ciktāl tajā ir ietverti argumenti, kas neesot norādīti prasības pieteikumā.

31 No A.2. pielikuma pārbaudes izriet, ka uz tajā izstrādātajiem argumentiem jau bija skaidra norāde prasības pieteikuma tekstā. Komisija turklāt nav identificējusi argumentus, kuri, kā tā uzskata, ir atrodami minētajā pielikumā, bet nav norādīti prasības pieteikuma tekstā.

32 Tādējādi ir jānoraida nepieņemamības pamats, kuru Komisija ir izvirzījusi attiecībā uz A.2. pielikumā izstrādāto argumentāciju.

Par astotā pamata pieņemamību, kurš attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

33 Prasītājs uzskata, ka no pirmajā līdz septītajā pamatā ietvertajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīts pamatojums saistībā ar aspektiem, kas ir nozīmīgi, izvērtējot atbalsta esamību un tā nesaderību.

34 Prasītājs, ko tiesas sēdes laikā Vispārējā tiesa iztaujāja par skaidrības un precizitātes prasību, kuras izriet no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta un Reglamenta 76. panta d) punkta, ievērošanu, būtībā šī pamata izklāstā norādīja, ka tas ir vēlējies pierādīt lakoniskumu, ar atsauci uz citiem prasības pamatiem identificējot septiņus punktus, kas, viņaprāt, pierāda pamatojuma neesamību.

35 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa konstatē, ka prasītājs tikai vispārīgi atkārto apsvērumus, kas pamato pārējos prasības pamatus. Kā pamatoti norāda Komisija, prasītājs neprecizē apstrīdētā lēmuma rindkopas, kurās nebūtu norādīts pamatojums, nedz *a fortiori*, kādā veidā tas attiecīgajām personām neļautu saprast Komisijas sniegto argumentāciju.

36 Turklāt prasītāja veiktās atsauces uz pārējiem pamatiem attiecas vienīgi uz analīzes vai pārbaudes neesamību, kā arī kļūdām vērtējumā, kuras visas attiecas uz apstrīdētā lēmuma pamatojuma pamatotību.

37 Jāatgādina, ka LESD 296. pantā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formalitāte, kura ir jānošķir no jautājuma par pamatojuma pamatotību, kas attiecas uz strīdīgā akta tiesiskumu pēc būtības. No tā izriet, ka iebildumiem un argumentiem ar mērķi apstrīdēt tiesību akta pamatotību nav nozīmes saistībā ar pamatu par pamatojuma neesamību vai nepietiekamu pamatojumu (spriedums, 2017. gada 30. maijs, *Safa Nicu Sepahan*/Padome, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 85. punkts).

38 Ņemot vērā iepriekš minēto, jāuzskata, ka šis izklāstītais pamats neatbilst skaidrības un precizitātes prasībām, kas izriet no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta un Reglamenta 76. panta d) punkta.

39 Tādēļ šis pamats ir jāatzīst par nepieņemamu. Turklāt šīs lietas apstākļi nedod pamatu Vispārējai tiesai pēc savas ierosmes izvērtēt jautājumu, vai Komisija ir ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

Par lietas būtību

40 Savas prasības pamatojumam prasītājs izvirza astoņus pamatus:

– pirmo, būtībā, par acīmredzamām kļūdām vērtējumā, raksturojot priekšrocību;

– otro, to izvirzot pakārtoti, par acīmredzamu kļūdu vērtējumā, izvērtējot apgalvotā atbalsta saderību;

– trešo līdz piekto, kas izvirzīti vēl pakārtotāk, par acīmredzamu kļūdu vērtējumā, aprēķinot atbalsta apmēru, citām kļūdām, aprēķinot pamatsummu un procentus, kā arī samērīguma principa pārkāpumu;

– sesto, kas izvirzīts pakārtoti, par kļūdu, nosakot apgalvotā atbalsta saņēmēju;

– septīto – par nediskriminācijas principa pārkāpumu;

– astoto – par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

41 Pamati ir jāizvērtē to izvirzīšanas kārtībā, izņemot, pirmkārt, sesto pamatu, kas ir jāizskata pēc pirmā pamata, kā prasītājs to ir lūdzis Vispārējai tiesai, un, otrkārt, septīto pamatu, kurā ir runa par prettiesiskā un nesaderīgā atbalsta kvalifikācijas pamatotību un kurš tādējādi ir jāizvērtē pirms trešā pamata, kas attiecas uz atbalsta apmēra aprēķinu. Visbeidzot jāatgādina, ka Vispārējā tiesa jau ir lēmusi par astoto pamatu, to noraidot (skat. šī sprieduma 33.–39. punktu).

Par pirmo pamatu, kas būtībā attiecas uz acīmredzamām kļūdām vērtējumā, raksturojot priekšrocību

42 Pirmais pamats ir iedalīts trīs daļās, kuras attiecas uz acīmredzamām Komisijas kļūdām, pirmkārt, ciktāl tā prasītāju ir kvalificējusi kā grūtībās nonākušu uzņēmumu, otrkārt, ciktāl tā ir konstatējusi, ka aplūkotie pasākumi attiecas uz vairāk nekā 80 % no aizdevuma summas, un, treškārt, ciktāl tā ir secinājusi, ka prasītājs nav samaksājis tirgus cenu.

– Par pirmā pamata apmēru un tā piemērojamību, ciktāl tas attiecas uz 4. pasākumu

43 Atbildot uz jautājumu, kuru Vispārējā tiesa uzdeva saistībā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem, kā arī tiesas sēdē, prasītājs norādīja, ka pirmais pamats attiecas ne tikai uz 1. pasākumu, bet arī uz 4. pasākumu. Tiesas sēdē Komisija norādīja uz šī pamata nepieņemamību, ciktāl tas attiecas uz 4. pasākumu.

44 Kad prasītājam joprojām šādā pašā kontekstā tika vaicāts par pamata pieņemamību, ciktāl tas attiecas uz 4. pasākumu, ņemot vērā skaidrības un precizitātes prasības, kas izriet no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta un Reglamenta 76. panta d) punkta, tas apgalvoja, ka minētais pasākums ir skaidri paredzēts prasības pieteikumā, tā prasījumu izklāstā, kā arī tā pamatu izklāsta ievadā. Turklāt prasītājs uzskata, ka pirmajā pamatā vispārējās atsauces uz "garantiju", kā arī norāde uz "aplūkotajiem garantijas pasākumiem" noteikti ir jāsaprot tā, ka tie ietver gan 1., gan 4. pasākumu. Turklāt ziņojumā, kurš ir ietverts A.2. pielikumā, nolūkā pamatot visus aplūkotos pamatus, tostarp pirmo pamatu, esot veikts vispārējs abu pasākumu ekonomiskais vērtējums. Visbeidzot prasītājs atsaucas uz savu otro pamatu, kurā tas apgalvo, ka 1. un 4. pasākums ir uzskatāmi par vienu un to pašu atbalsta pasākumu.

45 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar šī sprieduma 28. punktā minēto pastāvīgo judikatūru, lai prasība būtu pieņemama atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. pantam un Reglamenta 76. panta d) punktam, galvenajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, uz kuriem tā balstīta, ir jāizriet vismaz kopsavilkuma veidā, bet saskaņoti un saprotami no paša prasības pieteikuma teksta. Tādējādi vienīgi abstrakta norāde uz pamatu neatbilst Reglamenta prasībām (spriedums, 2018. gada 12. septembris, *De Geoffroy* u.c./Parlaments, T-788/16, nav publicēts, EU:T:2018:534, 72. punkts).

46 Šajā lietā prasītājs sava prasības pieteikuma daļas "Juridiskais pamatojums" ievada vietā norāda, ka tas uzskata, ka 1. un 4. pasākums nav uzskatāmi par valsts atbalstu, ciktāl nav pierādīta priekšrocības esamība. No tā izriet, ka pirmo pamatu saistībā ar priekšrocības esamības pierādīšanu var interpretēt tādējādi, ka tas ir vērsts pret Komisijas vērtējumiem, kas veikti gan attiecībā uz 1., gan 4. pasākumu.

47 Tomēr, kā izriet no šī sprieduma 45. punktā atgādinātajiem principiem, lai pamats būtu pieņemams, nepietiek ar to vien, ka tas ir norādīts abstrakti. Vēl arī nepieciešams, lai galvenie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz kuriem ir balstīta prasība, saskaņotā un saprotamā veidā izrietētu no paša prasības pieteikuma teksta.

48 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka saistībā ar prasības pieteikuma pirmo pamatu izklāstītajos elementos nekur tieši nav minēts 4. pasākums. Vispārējā tiesa turklāt konstatē, ka prasītāja argumentācija pirmā pamata atbalstam, tostarp pamatojoties uz A.2. pielikumā ietverto ziņojumu, pilnībā ir balstīta uz postulātu, ka atbilstošā situācija ir tā, kas bija spēkā 1. pasākuma noteikšanas brīdī – 2009. gada novembrī, turpretī tā neattiecas uz situāciju 2010. gada 10. novembrī – brīdī, kad tika noteikts 4. pasākums. Lai gan prasītājs vēlāk, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotu jautājumu, atsaucas uz savu argumentu otrā pamata atbalstam, saskaņā ar kuru 1. un 4. pasākums faktiski esot uzskatāmi par vienu un to pašu atbalsta pasākumu, ir jākonstatē, ka šīs arguments prasības pieteikumā netika norādīts pirmā pamata atbalstam.

49 No iepriekš minētā izriet, ka prasības pieteikumā nav ietverta nekāda argumentācija, kas būtu tieši vērsta uz tādas priekšrocības raksturojumu, kas izriet no 4. pasākuma. Turklāt argumenti, kas ir norādīti pirmā pamata atbalstam un, kā apgalvots, vērsti uz priekšrocības, kas izriet no 4. pasākuma, raksturojumu, pietiekami skaidri neizriet no prasības pieteikuma teksta.

50 Līdz ar to pirmais pamats, ciktāl tas attiecas uz 4. pasākumu, ir jāatzīst par nepieņemamu.

– Par pirmo daļu saistībā ar acīmredzamu Komisijas kļūdu, ciktāl tā prasītāju ir kvalificējusi kā grūtībās nonākušu uzņēmumu

51 Prasītājs, kuru atbalsta Spānijas Karaliste, vispirms norāda uz profesionālā futbola klubu uzņēmējdarbības veida īpatnībām, atsaucoties uz dažādiem faktoriem, kuru pamatā nav finanses, piemēram, to sociālās un izglītojošās funkcijas, kas tostarp esot ņemtas vērā arī LESD 165. panta 1. punkta otrajā daļā. Prasītājs, tāpat kā *LFP* administratīvā procesa laikā, uzskata, ka, ņemot vērā šīs sektoriālās īpatnības, nebija noderīgi šajā gadījumā piemērot Pamatnostādnes par glābšanu un pārstrukturēšanu. Turklāt Komisijai esot bijis jākonstatē, ka profesionālā futbola klubu tīrā vērtība ne vienmēr atspoguļo, pirmkārt, cenu, kuru būtu gatavi maksāt ieguldītāji, un, otrkārt, peļņu, kuru ir paredzēts gūt kluba atkārtotas pārdošanas gadījumā.

52 Prasītājs arī pārmet Komisijai, ka tā esot noliegusi futbola kluba spēlētāju tirgus vērtības nozīmību, izvērtējot tā finansiālo situāciju. Tas it īpaši pārmet Komisijai, ka tā nav ievērojusi starpību starp tīro vērtību un tirgus vērtību, kuru turklāt prasītājs esot izskaidrojis administratīvajā procesā, un esot pārspīlējusi spēlētāju vērtības samazināšanos izsoles gadījumā, kas tiktu veikta, pamatojoties uz finansiālo grūtību situāciju, kā arī nepastāvīgumu, kas izrietot no savainojuma riska, pret kuru prasītājs ir apdrošināts.

53 Visbeidzot prasītājs norāda uz 2009. gada dzīvotspējas plāna stabilitāti un ticamību, jo tā prognozes attiecībā uz ieņēmumiem un izdevumiem esot piemērotas, atbilstošas salīdzināmu Eiropas un Spānijas futbola klubu rentabilitātei, un līdz ar to pietiekamas, lai klubs varētu darboties, pamatojoties uz dzīvotspējīgu bāzi. Šajā ziņā Komisija nevarot pamatoties uz 2009. gadā garantētā aizdevuma neatdošanas risku, ciktāl pienākums atmaksāt minēto aizdevumu gulstoties uz *Fundación Valencia*, nevis prasītāju. Turklāt tiek norādīts, ka ieņēmumi esot ievērojami pārsnieguši dzīvotspējas plāna prognozes un ka šis pieaugums tostarp atspoguļojot līguma par apraides tiesībām izpildi, kas tika noslēgts pirms garantijas piešķiršanas.

54 Komisija uzskata, ka neviens no prasītāja izvirzītajiem argumentiem nevar likt apstrīdēt secinājumu, saskaņā ar kuru prasītājs atradās grūtībās aplūkoto pasākumu noteikšanas brīdī.

55 Vispirms – judikatūrā netiekot atzīts īpašs uz sportu attiecināms izņēmums, piemērojot noteikumus valsts atbalsta jomā. Turklāt neesot nozīmes *IVF* norādītajam mērķim aplūkoto pasākumu noteikšanas laikā, jo gan atbalsta jēdziens, gan finansiālo grūtību jēdziens esot objektīvi. Katrā ziņā Komisijai savā dzīvotspējas plāna analīzē esot vajadzējis ņemt vērā būtiskos futbola nozares ekonomiskā konteksta apstākļus. Tā uzskata, ka apstāklis, ka ieguldītāji ir gatavi iegādāties klubu akcijas, kam ir negatīva tīrā vērtība, neliek apšaubīt nepieciešamību pirms šāda ieguldījuma iegūt ticamas finanšu prognozes, piebilstot, ka administratīvā procesa laikā tai neesot iesniegts neviens ziņojums par prasītāja kapitāla vērtību.

56 Turpinājumā Komisija uzsver, ka, pretēji prasītāja apgalvotajam, tā ņēma vērā tā spēlētāju tirgus vērtību, tomēr secinot, ka to paaugstinātā vērtība neatspēko secinājumu, ka tas atradās grūtībās. Šajā ziņā Komisija apgalvo, ka prasītāja minētie nodošanas piemēri galvenokārt attiecas uz transfēriem, kas ir notikuši pēc *IVF* garantētā aizdevuma piešķiršanas, un pierāda, ka spēlētāja transfēram ir nepieciešamas garas pārrunas, kam esot sekas gadījumā, ja nodošanai ir jānotiek ātri finansiālu grūtību dēļ. Turklāt spēlētājus nevar transferēt vienlaicīgi, jo tiem vienlaicīgi nav paaugstinātas tirgus vērtības. Visbeidzot, lai gan klubs ir apdrošināts pret riskiem, kas var apdraudēt tā spēlētājus, tomēr ievainojums ietekmē spēlētāja pārdošanas vērtību un netieši – kluba rezultātus.

57 Visbeidzot – attiecībā uz 2009. gada dzīvotspējas plānu Komisija uzskata, ka prasītājs nenorāda nevienu elementu, kas varētu likt apšaubīt konstatējumu, ka šajā plānā, pirmkārt, nav ietverta nekāda jutīguma analīze saistībā ar riskiem, kuri var ietekmēt prasītāja finanšu rezultātus, un, otrkārt, tā pamatā bija perspektīvas, kas nebija piemērotas, lai ļautu atgūt dzīvotspēju ilgtermiņā. Komisija turklāt apstrīd salīdzinošo un sektoriālo pieeju, kas ir piemērota A.2. pielikumā ietvertajā ziņojumā nolūkā secināt, ka prasītājs nebija nonācis grūtībās. Visbeidzot Komisija uzskata, ka jautājums par prasītāja spēju atmaksāt garantēto aizdevumu ir nozīmīgs, pretēji tam, ko pēdējais minētais norāda replikā, ciktāl nav strīda par to, ka tas ir minētā aizdevuma saņēmējs.

58 Jāatgādina, ka specifiskajā valsts atbalsta jomā Komisijai ir jāievēro tās izdotās pamatnostādnes un paziņojumi tiktāl, cik tie atbilst Līguma noteikumiem (spriedums, 2010. gada 2. decembris, *Holland Malt*/Komisija, C-464/09 P, EU:C:2010:733, 47. punkts). It īpaši šie tiesību akti nevar tikt interpretēti tādā nozīmē, kas samazinātu LESD 107. un 108. panta piemērojamību vai kas būtu pretrunā tajos izvirzītajiem mērķiem (spriedums, 2008. gada 11. septembris, Vācija u.c./*Kronofrance*, C-75/05 P un C-80/05 P, EU:C:2008:482, 61. un 65. punkts).

59 Turklāt šīs pārbaudes ietvaros Eiropas Savienības Tiesai nav Komisijas veiktais ekonomiskais novērtējums jāaizstāj ar savējo. Pārbaude, ko Savienības tiesas veic attiecībā uz Komisijas veiktiem sarežģītiem ekonomiskiem vērtējumiem, ir ierobežota pārbaude, kurā tiek noteikts vienīgi tas, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi un izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, vai fakti ir materiāltiesiski precīzi, kā arī vai nepastāv acīmredzama kļūda vērtējumā vai pilnvaru nepareiza izmantošana (skat. spriedumu, 2010. gada 2. septembris, Komisija/*Scott*, C-290/07 P, EU:C:2010:480, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

60 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet – lai konstatētu, ka uzņēmums ir nonācis grūtībās, Komisija balstās uz sarežģītiem ekonomiskiem vērtējumiem, pār kuriem Vispārējā tiesa veic ierobežotu kontroli (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 24. septembris, *Kahla/Thüringen Porzellan*/Komisija, T-20/03, EU:T:2008:395, 133. punkts; 2010. gada 3. marts, *Freistaat Sachsen*/Komisija, T-102/07 un T-120/07, EU:T:2010:62, 122. un 157. punkts; 2011. gada 12. maijs, *Région Nord-Pas-de-Calais* un *Communauté d'agglomération du Douaisis*/Komisija, T-267/08 un T-279/08, EU:T:2011:209, 153. punkts, un 2013. gada 3. jūlijs, *MB System*/Komisija, T-209/11, nav publicēts, EU:T:2013:338, 37. punkts).

61 Tomēr, lai gan Komisijai ir plaša rīcības brīvība, kuras īstenošana prasa veikt ekonomiska rakstura novērtējumu Savienības kontekstā, tas nenozīmē, ka Savienības tiesai nav jāpārbauda Komisijas sniegtā interpretācija par ekonomiska rakstura informāciju. Saskaņā ar judikatūru Savienības tiesai ir ne tikai jāpārbauda izvirzīto pierādījumu faktiskā pareizība, to ticamība un konsekvence, bet arī tas, vai šie pierādījumi ir uzskatāmi par visu atbilstošo informāciju, kas ir jāņem vērā, lai novērtētu komplekso situāciju, un vai tie var pamatot izdarītos secinājumus (spriedumi, 2010. gada 2. septembris, Komisija/*Scott*, C-290/07 P, EU:C:2010:480, 64. un 65. punkts, un 2012. gada 2. marts, Nīderlande/Komisija, T-29/10 un T-33/10, EU:T:2012:98, 102. punkts).

62 Šajā lietā Komisija apstrīdētā lēmuma 73.–77. apsvērumā ir balstījusies uz Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. punkta a) apakšpunktu un 11. punktu, lai 1. pasākuma noteikšanas brīdī prasītāju kvalificētu par grūtībās nonākušu uzņēmumu.

63 Saskaņā ar Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. punkta a) apakšpunktu uzņēmumu principā un neatkarīgi no tā lieluma uzskata par nonākušu grūtībās, ja "sabiedrības ar ierobežotu atbildību gadījumā ir zudusi vairāk nekā puse tās reģistrētā kapitāla un vairāk nekā ceturtdaļa no šā kapitāla ir zaudēta iepriekšējos 12 mēnešos". Tad, 11. punkta izpratnē, "pat tad, ja neviens no gadījumiem, kas norādīti 10. [punktā], nepastāv, uzņēmumu tomēr var uzskatīt par grūtībās esošu uzņēmumu, jo īpaši, ja novērojamas parastās grūtībās nonākuša uzņēmuma pazīmes, tādas kā zaudējumu pieaugums, apgrozījuma samazināšanās, gatavās produkcijas krājumu pieaugšana, jaudas pārpalikums, naudas plūsmas samazināšanās, parāda pieaugums, procentu likmju celšanās un krītoša vai nulles neto aktīvu vērtība".

64 Komisija vispirms apstrīdētā lēmuma 73. apsvērumā norāda, ka, lai gan prasītāja reģistrētais pamatkapitāls pēdējo trīs finanšu gadu laikā pirms 1. pasākuma noteikšanas nav samazinājies, tā pašu kapitāls, noslēdzot 2006./2007. un 2008./2009. finanšu gadu, bija negatīvs. Turklāt tā norāda, ka "vairāk nekā ceturtdaļa no [reģistrētā pamatkapitāla] ir zaudēta finanšu gadā, kas beidzās 2009. gada jūnijā". Komisija uzskata, ka visi šie apstākļi kopumā ir pietiekami, lai uzskatītu, ka ir izpildīti Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. punkta a) apakšpunktā definētie kritēriji, ciktāl, ja prasītājs būtu veicis piemērotus pasākumus sava mantiskā stāvokļa atjaunošanai, piemēram, kapitalizējot savus zaudējumus, tiktu zaudēts viss tā reģistrētais pamatkapitāls, jo tas bija mazāks par uzkrātajiem zaudējumiem (74. apsvērums).

65 Turpinājumā apstrīdētā lēmuma 75. apsvērumā Komisija uzskata, ka ir izpildīti arī Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 11. punktā noteiktie kritēriji. Šajā ziņā tā norāda, ka prasītājam 2006./2007. un 2008/2009. finanšu gadā bija radušies ievērojami zaudējumi attiecīgi 26,1 miljona EUR un 59,2 miljonu EUR apmērā un ka tā apgrozījums bija samazinājies par vairāk nekā 20 %, sarūkot no 107,6 miljoniem EUR (2006./2007. finanšu gads) līdz 82,4 miljoniem EUR (2008./2009. finanšu gads). Komisija piebilst, ka prasītājam bija ievērojams parāds, par ko liecina tā parāda un pašu kapitāla attiecība, kas 2008. gada jūnijā bija 73,5, bet 2007. gada jūnijā un 2009. gada jūnijā – negatīva.

66 Šajā gadījumā vispirms ir jāizvērtē, vai ir izpildīti Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. punkta a) apakšpunktā noteiktie kritēriji. Tikai tad, ja minētie kritēriji nav izpildīti, vajadzības gadījumā būs jāizvērtē prasītāja situācija, ņemot vērā minēto pamatnostādņu 11. punktu.

67 Lai noteiktu, vai šie kritēriji ir izpildīti, vispirms ir nepieciešams precizēt Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. punktā norādītos reģistrētā pamatkapitāla izzušanas un zaudēšanas jēdzienus (skat. šī sprieduma 63. punktu), ciktāl lietas dalībnieki to apstrīd, īpaši ņemot vērā apstrīdētā lēmuma 73. apsvērumā ietverto konstatējumu, ka prasītāja reģistrētais pamatkapitāls līdz 1. pasākuma noteikšanai nebija samazinājies (skat. šī sprieduma 64. punktu). Līdz ar to Komisija tiesas sēdē apgalvoja, ka frāze "zudusi vairāk nekā puse tā [reģistrētā pamatkapitāla]" ir jāsaprot tādējādi, ka tā attiecas uz gadījumu, kad uzņēmuma neto kapitāls ir tiktāl samazinājies, ka tas ir mazāks par pusi no tā reģistrētā pamatkapitāla. Nav nozīmes apstāklim, ka reģistrētā pamatkapitāla vērtība ir palikusi nemainīga. Turpretī Spānijas Karaliste būtībā apgalvo, ka Komisija jauc reģistrētā pamatkapitāla un pašu kapitāla jēdzienus, līdz ar to apstrīdētajā lēmumā izdarītajam konstatējumam, ka prasītāja reģistrētais pamatkapitāls nav samazinājies, būtu vajadzējis tai likt izslēgt Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. punkta a) apakšpunkta piemērošanu šajā gadījumā.

68 Šajā ziņā Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. punkta a) apakšpunkta noteikumos "pēc analoģijas" ir atsauce uz Padomes Otrās direktīvas 77/91/EEK (1976. gada 13. decembris) par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko saistībā ar akciju sabiedrību veidošanu un to kapitāla saglabāšanu un mainīšanu dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 58. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses (OV 1977, L 26, 1. lpp.), 17. pantu, kurš apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī bija kļuvis par Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2012/30/ES (2012. gada 25. oktobris) par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko saistībā ar akciju sabiedrību veidošanu un to kapitāla saglabāšanu un mainīšanu dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma par Eiropas Savienības darbību 54. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses (OV 2012, L 315, 74. lpp.), 19. pantu un kurā ir noteikts, ka tad, "ja parakstītajā kapitālā radušies ievērojami zaudējumi, jāsasauc akcionāru kopsapulce dalībvalstu tiesību aktos noteiktajos termiņos, lai nolemtu, vai sabiedrību likvidēt vai veikt citus pasākumus", un šo zaudējumu apjomu dalībvalstis nevar noteikt "lielāku par pusi no parakstītā kapitāla". Saistībā ar iepriekš minētajām direktīvām "parakstītā kapitāla" jēdziens tiek jaukts ar "reģistrētā pamatkapitāla" jēdzienu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2000. gada 23. marts, *Diamantis*, C-373/97, EU:C:2000:150, 3. un 32. punkts). Ņemot vērā šo noteikumu mērķi, kuros ir noteikts konkrēts pienākums sasaukt akcionāru kopsapulci, un tiesību normas, kurā tie ir iekļauti, sistēmu, kas atšķirīgi un atsevišķi ir piemērojama "[reģistrētā] pamatkapitāla samazināšanas" gadījumiem un apstiprina akcionāru kopsapulces kompetenci šajā ziņā, no tā acīmredzami izriet, ka Otrās direktīvas 77/91 17. pantā norādītie "ievērojamie zaudējumi [reģistrētajā] pamatkapitālā" nav pielīdzināmi reģistrētā kapitāla samazinājumam, par kuru lemj kompetentas lēmējinstitūcijas, bet tie drīzāk attiecas uz pašu kapitāla samazinājumu, kura rezultātā vajadzības gadījumā minētās lēmējinstitūcijas var pieņemt lēmumu par attiecīgās sabiedrības reģistrētā pamatkapitāla samazinājumu. Ņemot vērā saikni, kas Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. punkta a) apakšpunktā ir noteikta saistībā ar iepriekš minēto direktīvu noteikumiem, minēto pamatnostādņu 10. punkta a) apakšpunktā ietvertie reģistrētā pamatkapitāla izzušanas un zaudēšanas jēdzieni ir jāinterpretē saskaņoti ar jēdzienu par "ievērojamiem zaudējumiem [reģistrētajā] pamatkapitālā", kas ir norādīts minētajās direktīvās.

69 Turklāt Vispārējā tiesa jau ir nospriedusi, ka pašu kapitāla līmenis ir būtiska norāde, lai noteiktu, vai ir bijusi reģistrētā pamatkapitāla izzušana vai zaudējumi Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. punkta a) apakšpunkta nozīmē, neraugoties uz to, ka netika konstatēta reģistrētā pamatkapitāla samazināšanās (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 15. jūnijs, *Corsica Ferries France*/Komisija, T-349/03, EU:T:2005:221, 196. punkts, un 2010. gada 3. marts, *Freistaat Sachsen* /Komisija, T-102/07 un T-120/07, EU:T:2010:62, 106. punkts).

70 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka Komisija varēja pamatoties uz prasītāja pašu kapitāla līmeni, lai noteiktu, vai ir izpildīti Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. punkta a) apakšpunktā minētie kritēriji.

71 Šajā gadījumā apstrīdētā lēmuma 73. apsvērumā Komisija konstatē, ka prasītāja finanšu pārskati liecina par negatīvu pašu kapitāla vērtību uzkrāto zaudējumu dēļ, kas pārsniedz visu tā reģistrēto pamatkapitālu, noslēdzot 2008./2009. finanšu gadu. Komisija šajā pašā apsvērumā arī apstiprina, ka "vairāk nekā ceturtdaļa no [reģistrētā pamatkapitāla] ir zaudēta finanšu gadā, kas beidzās 2009. gada jūnijā". Šo apgalvojumu apstiprina prasītāja finanšu rādītāji, kas ir atspoguļoti apstrīdētā lēmuma 15. apsvērumā. Faktiski prasītāja pašu kapitāls 2008. gada jūnijā atspoguļoja nedaudz vairāk nekā pusi no tā reģistrētā pamatkapitāla (attiecīgi 5,9 un 9,2 miljoni EUR) un kļuva negatīvs 2009. gada jūnijā, kā tas tikko tika atgādināts, tā rezultātā vairāk nekā puse no reģistrētā pamatkapitāla un līdz ar to *a fortiori* vairāk nekā ceturtdaļa no tā tika "zaudēta" 2008./2009. finanšu gada laikā.

72 Vēl ir jāizvērtē, vai trīs prasītāja izvirzītie argumenti šajā daļā, kas attiecas, pirmkārt, uz profesionālā futbola nozares īpatnībām, otrkārt, uz prasītāja spēlētāju tirgus vērtības neņemšanu vērā un, treškārt, uz 2009. gada dzīvotspējas plāna stabilitāti un ticamību, pilnībā vai daļēji var likt apšaubīt Komisijas secinājumu, saskaņā ar kuru, balstoties uz tā pašu kapitāla līmeni, prasītājs bija grūtībās nonācis uzņēmums, ņemot vērā Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. punkta a) apakšpunktā norādītos kritērijus.

73 Pirmkārt, vispirms attiecībā uz profesionālā futbola nozares īpatnībām ir jākonstatē, ka LESD 165. panta 1. punkta otrajā daļā ir noteikts, ka "Savienība palīdz risināt Eiropas sporta nozares jautājumus, ņemot vērā šīs nozares īpatnības, [..], un tās sociālo un audzinošo nozīmi".

74 Šajā ziņā, lai gan LESD 165. panta 1. punkta otrās daļas prasības vajadzības gadījumā nozīmē, ka Komisija savas plašās rīcības brīvības šajā posmā ietvaros atbalsta saderību izvērtē, ņemot vērā sporta veicināšanas mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 9. jūnijs, *Magic Mountain Kletterhallen* u.c./Komisija, T-162/13, nav publicēts, EU:T:2016:341, 79. un 80. punkts), tomēr posmā pirms atbalsta pasākuma kvalifikācijas LESD 107. panta 1. punktā nav paredzēta nošķiršana atkarībā no valsts iejaukšanās cēloņiem vai mērķiem, bet gan šī iejaukšanās ir definēta atkarībā no tās sekām (spriedums, 2011. gada 9. jūnijs, *Comitato "Venezia vuole vivere"* u.c./Komisija, C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94. punkts).

75 Tādējādi attiecībā uz nepieciešamību, kas izriet no LESD, proti, ņemt vērā vides aizsardzības prasības, Tiesa nosprieda, ka tas neattaisno pasākuma izslēgšanu no LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas jomas, jo šādu prasību ņemšana vērā katrā ziņā var tikt lietderīgi veikta, arī izvērtējot pasākuma saderīgumu atbilstoši LESD 107. panta 3. punktam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 22. decembris, *British Aggregates*/Komisija, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 92. punkts).

76 Turklāt prasītājs neapstrīd profesionālo klubu futbola prakses saimniecisko raksturu, ko Vispārējā tiesa jau ir atzinusi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 26. janvāris, *Piau*/Komisija, T-193/02, EU:T:2005:22, 69. punkts) un prasītājs nav apstrīdējis.

77 Ņemot vērā iepriekš minēto, jākonstatē, ka Komisijai saskaņā ar LESD 165. panta 1. punkta otro daļu bija jāņem vērā vienīgi tās prasītāja kā profesionālā futbola kluba īpatnības, kurām bija tieša nozīme, izvērtējot objektīvo grūtībās nonākuša uzņēmuma jēdzienu.

78 Prasītājs tomēr pārmet Komisijai, ka tā ar savu pieeju nav ņēmusi vērā virkni faktoru, kas tika norādīti kā "nesaistīti ar finansēm" un kas ir īpaši profesionālā futbola klubu uzņēmējdarbības veidam, piemēram, sportiskā snieguma jautājumu vai līdzjutēju un abonentu skaitu.

79 Jānorāda, ka prasītājs šeit vienīgi norāda uz parametriem, kuriem ir netieša ietekme uz ekonomisko sniegumu un līdz ar to uz profesionālā futbola kluba finanšu rezultātiem. Prasītājs turklāt savos dokumentos norāda uz būtisku tā ienākumu samazinājumu, ko izraisīja tā nepiedalīšanās Eiropas Futbola asociāciju savienības (*UEFA*) līgas sacensībās 2008.–2009. gada sezonā. No tā izriet, ka, Komisijai izvērtējot prasītāja finanšu rezultātus, noteikti tika ņemti vērā iepriekš norādītie parametri, jo tie ietekmē prasītāja finansiālo stabilitāti.

80 Turklāt Komisija īpaši norādīja uz vairākiem no šiem faktoriem, piemēram, sportisko sniegumu vai līdzjutēju spēju iegādāties biļetes vai abonementus, analizējot tā 2009. gada dzīvotspējas plānu (apstrīdētā lēmuma 110. apsvērums). Prasītāja argumentam tādējādi trūkst faktiska pamatojuma.

81 Turklāt ir jānorāda, ka prasītāja argumentācijas pamatā ir vispārēji visai nozarei kopīgi apgalvojumi, kas nav derīgi, lai apstrīdētu Komisijas secinājumus saistībā ar īpašo prasītāja ekonomisko un finansiālo situāciju.

82 Prasītājs arī norāda, ka profesionālā futbola klubu tīrā vērtība ne vienmēr atspoguļo to iegādes vai atkārtotas pārdošanas vērtību. Tādējādi privātie ieguldītāji būtu gatavi maksāt ievērojamas summas, lai iegūtu kontroli pār futbola klubiem, kuru tīrā vērtība ir negatīva.

83 Prasītājs tomēr šo apgalvojumu saista ar diviem Anglijas futbola klubu piemēriem, kuriem ir negatīva tīrā vērtība un kuri tika iegādāti laikā no 2007. līdz 2009. gadam. Katrā ziņā sava vispārīguma dēļ šāda argumentācija nevar atspēkot konstatējumu, pie kāda nonāca Komisija, izvērtējot prasītāja individuālo situāciju (skat. šī sprieduma 64. un 65. punktu), jo grūtībās nonākuša uzņēmuma jēdziens tiek izvērtēts vienīgi saistībā ar attiecīgā uzņēmuma finanšu un ekonomiskās situācijas konkrētajām norādēm (spriedums, 2017. gada 6. aprīlis, *Regione autonoma della Sardegna*/Komisija, T-219/14, EU:T:2017:266, 184. punkts).

84 Otrkārt, runājot par argumentu, ka Komisija nav ņēmusi vērā prasītāja spēlētāju tirgus vērtību, izvērtējot tā finansiālo situāciju, iesākumā ir jānorāda, ka Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu redakcijā, kas piemērojama šajā gadījumā, ir noteikts, ka Komisijai "principā" ir jāuzskata, ka uzņēmums ir nonācis grūtībās, ja pastāv 10. punkta a) apakšpunktā norādītie apstākļi. Šādi rīkojoties, Komisija ir noteikusi virzienu, pašā tā formulējumā ietverot iespēju, ka tā no šī virziena var atteikties (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 6. aprīlis, *Saremar*/Komisija, T-220/14, EU:T:2017:267, 174. punkts (nav publicēts)).

85 Turklāt, kā tika atgādināts Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 9. punktā, grūtībās nonākuša uzņēmuma jēdziens attiecas uz uzņēmumu, kurš ar saviem resursiem vai ar līdzekļiem, ko tas spēj iegūt no sava īpašnieka, akcionāriem vai kreditoriem, nespēj apturēt zaudējumus, kuri bez valsts iestāžu ārējas iejaukšanās īstermiņā vai vidējā termiņā gandrīz noteikti to novedīs līdz nespējai turpināt darbību. Lai gan Komisijai ir tiesības norādīt uz atsevišķām īpaši nozīmīgām finanšu grūtībām Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. un 11. punktā, kas konkrēti apraksta grūtībās nonākuša uzņēmuma jēdzienu, tā tomēr nevar atteikties no novērtējuma brīvības, kas tai piemīt, veicot sarežģītus ekonomiskus vērtējumus, kā tas ir šajā gadījumā saistībā ar prasītāja finansiālās situācijas vērtējumu (skat. šī sprieduma 60. punktu).

86 Tagad, kad tas ir atgādināts, vispirms ir jākonstatē, ka Komisija nav ignorējusi nedz prasītāja spēlētāju tirgus vērtību, nedz tīro vērtību, jo tā ir ņēmusi tās vērā, lai secinātu, ka prasītāja finanšu novērtējumu nevarēja uzskatīt par zemāku par "CCC" kategoriju aplūkoto pasākumu noteikšanas brīdī (apstrīdētā lēmuma 80. un 81. apsvērums).

87 Tomēr apstrīdētā lēmuma 82. apsvērumā Komisija norāda, ka "relatīvi augstā *Valencia CF* futbola spēlētāju (aktīvu) tīrā vērtība nevar nozīmēt, ka klubs nebija nonācis finansiālās grūtībās". Šajā nozīmē tā norāda, ka "[*Valencia CF*] spēlētāju ārkārtas pārdošanas vērtība būtu relatīvi zema, jo pircēji savā labā izmantotu tiem zināmo faktu par pārdevēja (*Valencia CF*) grūtībām, lai samazinātu cenas". Tā turklāt norāda, ka šo spēlētāju tirgus vērtība bija pakļauta nozīmīgiem riskiem, tostarp savainojumu gadījumā.

88 No tā izriet, ka, lai gan pretēji prasītāja norādītajam Komisija neatteicās ņemt vērā tā spēlētāju tirgus vērtību, lai apstrīdētā lēmuma 80. un 81. apsvērumā konstatētu, ka prasītāja finanšu novērtējums nevar būt zemāks par "CCC" kategoriju, tā, pamatojoties uz vērtības samazināšanās risku ārkārtas pārdošanas gadījumā, kā arī riskiem, kas spēlētāju vērtību padara nestabilāku, 82. apsvērumā savukārt norādīja, ka

šo aktīvu esamība neliek apstrīdēt tās secinājumu, saskaņā ar kuru prasītājs ir grūtībās nonācis uzņēmums. Komisija tiesas sēdē precizēja, ka, lai noteiktu, vai prasītājs bija nonācis grūtībās, tā vienīgi pamatojās uz tā spēlētāju tīro vērtību un tikko atgādināto iemeslu dēļ uzskatīja, ka tirgus vērtībai nav nozīmes.

89 Līdz ar to ir jānosaka, vai šajos vērtējumos, kurus Komisija veica par prasītāja spēlētāju vērtības pieauguma līdz to tirgus vērtībai apmēru un ticamību, bija pieļautas acīmredzamas kļūdas.

90 Pirmkārt, attiecībā uz risku, ka spēlētāju vērtība ārkārtas pārdošanas gadījumā varētu samazināties, vispirms ir jākonstatē, ka neatkarīgi no tā, ka šajā lietā aplūkotais uzņēmums ir kvalificēts kā grūtībās nonācis uzņēmums, vismaz nav strīda par to, ka prasītājam bija nepieciešama skaidra nauda, noslēdzot 2008./2009. finanšu gadu. Ir ticams, ka šos apstākļus, īpaši, ja tie būtu zināmi potenciālajam pircējam, tas izmantotu, lai veiktu pārrunas par tādu spēlētāju pārdošanas cenu, kas ir zemāka par to aprēķināto tirgus vērtību.

91 Iepriekš minēto konstatējumu neliek apšaubīt tas, ka prasītājs norāda uz vairākiem spēlētāju transfēra piemēriem, kas notikuši par cenu, kura ir tuva to aprēķinātajai tirgus vērtībai. Pirmām kārtām, lielākā daļa minēto piemēru attiecas vai nu uz laikposmu pēc lēmuma noteikt 1. pasākumu, vai arī uz laikposmu pirms apstrīdētajā lēmumā aplūkotā laikposma, vai arī uz finanšu gadu, kura laikā prasītāja finanšu rezultāti uzlabojās. Tādējādi šie piemēri neatspēko konstatējumu, ka pierādītu un zināmu finansiālo grūtību gadījumā, kādas tika konstatētas 2008./2009. finanšu gadā, klubi, ar kuriem prasītājs apsprieda transfēru, guva labumu no šīs informācijas, lai attiecīgajam spēlētājam panāktu cenu, kas ir mazāka par tirgus vērtību. Otrām kārtām, pat ja ir taisnība, ka prasītājs šajā prasībā pierāda tādu transfēra gadījumu, kas ir noticis neilgi pirms 1. pasākuma noteikšanas, par cenu, kura pārsniedz aprēķināto spēlētāja tirgus vērtību, kā norāda Komisija, ir jāņem vērā, ka runa ir par vienu gadījumu un ka vienlaicīgi notika transfērs par cenu, kura bija mazāka par aprēķināto tirgus vērtību.

92 Otrkārt, attiecībā uz spēlētāju tirgus cenas nepastāvīgumu, ņemot vērā riskus, kuri varētu tos skart, jānorāda arī, ka šis apgalvojums ir ticams. Prasītāja norādītie argumenti šo secinājumu nevar atspēkot. Pirmkārt, prasītāja norādītais apstāklis, ka tas ir apdrošināts pret spēlētāju nāves vai pilnīgas neatgriezeniskas invaliditātes gadījumiem, to nenodrošina pret risku, ka spēlētāji var zaudēt vērtību, ja tiem ir savainojums, kas vienīgi īslaicīgi samazina attiecīgā spēlētāja sniegumu. Otrkārt, ir jāatzīst par relatīvu tā prasītāja argumenta apmērs, saskaņā ar kuru spēlētāja tirgus vērtības nepastāvīgums tiek izlīdzināts, jo tas ir jāaplūko komandas ietvaros. Faktiski, kā apgalvo Komisija, spēlētāja sniegums un līdz ar to tā vērtība vismaz daļēji ir atkarīga no tā pārējās komandas stāvokļa un snieguma.

93 Turklāt Vispārējā tiesa norāda, ka saistībā ar tās novērtējuma brīvību, pastāvot sarežģītiem ekonomiskiem vērtējumiem, Komisija var izvēlēties, izvērtējot uzņēmuma finansiālo situāciju, dot priekšroku tā aktīvu vērtējumam, kas izriet no tā grāmatvedības pārskatiem, pamatojoties uz to, ka tas ir piesardzīgāk, nekā veikt vērtējumu, pamatojoties uz tirgus cenas aprēķinu.

94 No iepriekš minētā izriet, ka Komisijas vērtējumos par prasītāja spēlētāju vērtības pieauguma līdz to tirgus vērtībai apmēru un ticamību nav pieļautas acīmredzamas kļūdas.

95 Treškārt un visbeidzot, runājot par norādi uz 2009. gada dzīvotspējas plāna stabilitāti un ticamību, ir jāteic, ka arī ar šo argumentu, kas tika izstrādāts pirmajā daļā saistībā ar apgalvotu kļūdu, kvalificējot prasītāja uzņēmumu par grūtībās nonākušu uzņēmumu, tiek atbalstīts otrais pamats, kas tika izvirzīts pakārtoti un saistībā ar aplūkotā atbalsta saderīgumu.

96 Šajā ziņā, lai gan no Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 34. punkta izriet, ka atbalstam grūtībās nonākušiem uzņēmumiem ir jābūt saistītam ar pārstrukturēšanas plānu, lai to varētu atzīt par saderīgu ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2001. gada 22. marts, Francija/Komisija, C-17/99, EU:C:2001:178, 45. punkts), tomēr ir jākonstatē, ka šāda plāna esamība un saturs arī šajā gadījumā ir jāuzskata par būtisku informāciju, nosakot, vai, ņemot vērā LESD

107. panta 1. punktu, priekšrocība izriet no strīdīgās garantijas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2000. gada 13. jūnijs, *EPAC*/Komisija, T-204/97 un T-270/97, EU:T:2000:148, 72.–74. punkts). Faktiski prasītāja finansiālās situācijas atjaunošanas izredzes, kas attiecīgajā gadījumā izriet no 2009. gada dzīvotspējas plāna, vismaz netieši ietekmē minētās garantijas aktivēšanas risku, ciktāl pamatā esošā aizdevuma atmaksa *Fundación Valencia* bija jāveic, izmantojot prasītāja kapitāla daļu tālākpārdošanu (skat. šī sprieduma 4. punktu), un to vērtību nenoliedzami ietekmēja prasītāja finansiālā situācija.

97 Šajā gadījumā Komisija apstrīdētā lēmuma 58. un 59. apsvērumā norāda, ka dzīvotspējas plānā, pirmkārt, nebija ietverta nekāda risku jutīguma analīze un, otrkārt, tā pamatā bija izredzes, kas nebija piemērotas, lai panāktu ilgtermiņa dzīvotspējas atgūšanu.

98 Attiecībā uz pirmo pamatojumu prasītājs neapstrīd, ka dzīvotspējas plānā nebija iekļauta risku jutīguma analīze, tomēr apgalvo, ka, neraugoties uz to, plāna aplēses bija atbilstošas, jo to pamatā bija tā ienākumu un izdevumu ticams aprēķins.

99 Šādi rīkojoties, prasītāja formulētā kritika nevar likt apstrīdēt pamatojumu, kas norādīts apstrīdētajā lēmumā saistībā ar risku jutīguma analīzes neesamību, ko Komisija varēja pamatoti uzskatīt par tādu, kas apliecina dzīvotspējas plānā noteikto prognožu robustuma neesamību. Prasītājs šajā ziņā neapgalvo, ka tirgus, kurā tas darbojas, būtu tik brīvs no riskiem un apdraudējumiem, ka nebūtu nepieciešams izveidot vairākus izdevumu un ieņēmumu attīstības scenārijus, kas atspoguļotu optimistiskus, pesimistiskus un reālistiskus pieņēmumus (šajā sakarā skat. Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 36. punktu).

100 Turklāt no prasītāja atbildēm uz rakstveida jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva saistībā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem, izriet, ka dzīvotspējas plāna prognozes, kuras tas norāda kā "veicinošas", faktiski zināmā skaitā rādītāju, īpaši saistībā ar ieņēmumiem, ir balstītas uz prognozēm, kurās nekādi nav ņemta vērā iespējama negatīvu notikumu rašanās.

101 Runājot par otro pamatojumu, kas tika atgādināts šī sprieduma 97. punktā, prasītājs apstrīd Komisijas analīzi, priekšplānā izvirzot paredzēto peļņas atgūšanu piecu gadu laikā, kā arī to, ka kluba rentabilitāte saskan ar šajā nozarē novērotajiem vidējiem rādītājiem.

102 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka 2009. gada dzīvotspējas plānā norādītais laikposms peļņas atgūšanai, proti, pieci gadi, nešķiet nesaprātīgs, turklāt Komisija šajā ziņā nav iesniegusi informāciju, kas liecinātu par pretējo.

103 Turklāt ir jānorāda, ka prasītāja argumentācijas pamatā galvenokārt ir apstāklis, ka, īstenojot dzīvotspējas plānu, tā finansiālie rezultāti atbilstu vidējai nozarē konstatētajai rentabilitātei, neraugoties uz Komisijas konstatēto apstrīdētajā lēmumā, ka prasītāja rentabilitāte joprojām būtu ļoti zema, ņemot vērā operatīvo peļņu un peļņu pirms nodokļu nomaksas, kas būtu gaidāma, īstenojot dzīvotspējas plānu.

104 Kā būtībā norāda Komisija, atsauce uz vidējo rentabilitāti nozarē nav atbilstoša, jo dalībvalstis šādā gadījumā varētu pamatot jebkādas investīcijas panīkušās nozarēs, nozarēs, kuras rada zaudējumus, vai mazrentablās nozarēs, ja vien to peļņas prognozes būtu aptuveni vidējās nozarē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 3. jūlijs, Spānija u.c./Komisija, T-319/12 un T-321/12, nav publicēts, EU:T:2014:604, 44. punkts). Šajā gadījumā prasītāja norādītie apstākļi, pieņemot, ka to mērķis ir pierādīt, ka gaidāmais sniegums 2009. gada dzīvotspējas plānā ir vidējais nozarē, neatspēko konstatējumu, ka paredzamā rentabilitāte katrā ziņā joprojām būtu ļoti neliela.

105 Ņemot vērā iepriekš minēto, jāsecina, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, konstatēdama, ka 2009. gada dzīvotspējas plāns nebija pietiekami stabils un ticams, lai pierādītu prasītāja spējas atjaunot savu finansiālo situāciju.

106 Tādējādi šī pamata pirmā daļa ir jānoraida.

– Par otro daļu saistībā ar Komisijas acīmredzamu kļūdu, tai uzskatot, ka 1. pasākums aptver vairāk nekā 80 % no pamatā esošā aizdevuma

107 Prasītājs, kuru atbalsta Spānijas Karaliste, apstrīd faktu, ka 1. pasākums aptvertu visu *Bankia* piešķirtā aizdevuma summu 75 miljonu EUR apmērā. Prasītājs šajā ziņā pamatojas uz vērtību *Fundación Valencia* dalībai tā kapitālā, kura tika nodota ķīlā *IVF*, kā rezultātā, neatkarīgi no izmantotās vērtēšanas metodes, *IVF* risks tika samazināts līdz vismaz 80 % no aizdevuma apmēra.

108 Spānijas Karaliste piebilst, ka, pat ja tiktu uzskatīts, ka garantija sedz visu aplūkoto aizdevumu, šādu segšanas līmeni attaisnotu visi 1. pasākuma nosacījumi, ņemot vērā kluba vērtību, tiesības un būtiskos prasītāja kontroles veidus, kas šādi tiek nodoti *IVF*, iemaksu un ienākumu prognozes, kā arī *IVF* interesēs ieķīlāto kapitāla daļu paaugstināto vērtību.

109 Šajā gadījumā Komisija apstrīdētā lēmuma 86. apsvēruma b) punktā uzskata, ka strīdīgā garantija sedz vairāk nekā visu pamatā esošo aizdevumu, proti, visu pamatsummu, kā arī procentus un garantētā darījuma izmaksas (apstrīdētā lēmuma 8. apsvērums).

110 Vispirms ir jānorāda, ka prasītāja izstrādātā argumentācija šīs daļas atbalstam ir balstīta uz to, ka ir sajaukts jautājums par to, cik lielā mērā aplūkotā garantija sedz pienākumu *Fundación Valencia* atmaksāt *Bankia* piešķirto aizdevumu 75 miljonu EUR apmērā, no vienas puses, ar atsevišķu jautājumu par finansiālo risku, kāds ir *IVF* gadījumā, ja *Fundación Valencia* neizpilda savu atmaksāšanas pienākumu, no otras puses. Pirmajā gadījumā ir jānovērtē, kādi ir *IVF* juridiskie pienākumi. Otrajā gadījumā ir jāizvērtē, kādam finansiālajam riskam tika pakļauta *IVF*.

111 Kā pamatoti atgādina Komisija – un prasītājs to šajā jautājumā neapstrīd –, *IVF* patiešām būtu bijis jāmaksā viss parāds, ja *Bankia* izlemtu to aicināt kā garantētāju. No tā izriet, ka garantija, kuru *IVF* piešķīra saistībā ar 1. pasākumu, patiešām sedza visu aplūkoto aizdevumu.

112 Turklāt, ja tiktu ievērota prasītāja piedāvātā interpretācija saistībā ar garantijas seguma tvērumu, ar kuru būtībā tiktu iekļauta to pretgarantiju vērtība, kuras var aktivizēt valsts garantētājs, tas būtu pretrunā mērķim, kāds ir šī rādītāja izmantošanai, kā tas izriet no Paziņojuma par garantijām 3.2. punkta c) apakšpunkta. Faktiski aizdevējs ir jāstimulē atbilstīgi novērtēt, nodrošināt un samazināt aizdevuma darījuma radīto risku un it īpaši pienācīgi novērtēt aizņēmēja kredītspēju. Tomēr apstāklis, ka valsts iestāde, kas ir garantētāja, saņem konkrētas pretgarantijas, nevar stimulēt aizdevēju būt rūpīgākam, izvērtējot savu pašrisku.

113 Šo secinājumu nevar apstrīdēt ar Spānijas Karalistes argumentāciju, saskaņā ar kuru segumu, kas pārsniedz 80 % no pamatā esošā darījuma apmēra, šajā gadījumā pamatojot attiecīgās garantijas piešķiršanas nosacījumi.

114 No pamata pirmās daļas vērtējuma izriet, ka Komisija, nepieļaudama acīmredzamu kļūdu vērtējumā, varēja kvalificēt prasītāju kā grūtībās nonākušu uzņēmumu un uzskatīt, ka 2009. gada dzīvotspējas plāns nav pietiekami stabils un ticams. No tā izriet, ka nedz prasītāja uzņēmuma vērtība 1. pasākuma noteikšanas brīdī, nedz dzīvotspējas plānā ietvertās ieguldījumu un ienākumu prognozes, nedz arī *a fortiori IVF* piešķirtās tiesības nolūkā uzraudzīt minētā plāna īstenošanu nevar pamatot visa aplūkotā aizdevuma segšanu. Runājot par jautājumu par kapitāla daļu, kas tika ieķīlātas *IVF* interesēs, vērtību, ņemot vērā to, kas tika atgādināts šī sprieduma 112. punktā, apstāklis, ka valsts iestādes-garantētājas rīcībā ir pretgarantija noteiktā apmērā, pats par sevi nevar attaisnot to, ka pamatā esošais darījums tiek pilnībā segts.

115 Ņemot vērā iepriekš minēto, šī daļa ir jānoraida.

– Par trešo daļu saistībā ar Komisijas acīmredzamu kļūdu, tai uzskatot, ka 1. pasākums netika noteikts atbilstoši tirgus cenai

116 Prasītājs, kuru atbalsta Spānijas Karaliste, uzskata, ka Komisijai būtu vajadzējis atsaukties uz tādām salīdzināmām aizdevumu un kredītu likmēm, ko tā ieguva 2008./2009. gadā, jo kredītreitingu aģentūru "klasiskās metodoloģijas" izmantošana šajā gadījumā neesot bijusi piemērota. Tomēr vidējā likme, ar kādu prasītājs tika finansēts šajā laikposmā, atbilstot minimālās likmes apmēram, kas tika noteikts ar *Bankia* noslēgtajā aizdevuma līgumā, un garantijas prēmijas likmei, kas tika izmaksāta *IVF*. Prasītājs šajā ziņā norāda, ka EURIBOR un, plašākā mērā, tirgū piedāvātās likmes bija vērstas uz samazinājumu 1. pasākuma noteikšanas brīdī 2009. gada novembrī; Komisija šo apstākli neesot ņēmusi vērā. Replikā prasītājs precizē, ka aizdevums, kurš sava apmēra dēļ ir salīdzināms ar *Bankia* piešķirto aizdevumu, esot piešķirts ar līdzvērtīgu likmi.

117 Spānijas Karaliste piebilst – apstāklis, ka 1. pasākums stājās spēkā tikai vairākas nedēļas pēc tam, kad tika pārsūtīti *Fundación Valencia* aizdotie līdzekļi, kā arī tas, ka tā spēkā stāšanās atkārtoti tika apturēta, pamatojoties uz tiesu lēmumiem, pierādot, ka *Bankia* aizdevumu varēja piešķirt neatkarīgi no valsts garantijas esamības. *IVF* izmaksātā garantijas prēmija faktiski atspoguļojot tai piešķirto pretgarantiju vērtību.

118 Komisija uzskata – tā kā tirgū nav novēroti līdzīgi darījumi, atbilstoši Paziņojumam par atsauces likmēm tā izmantoja atsauces likmi, kura piemērojama uzņēmumam, kas atrodas prasītāja situācijā, proti, ja finanšu novērtējums ietilpst "CCC" kategorijā. Komisija šajā ziņā apstrīd to salīdzinājumu nozīmību, ko prasītājs veic ar citiem kredīta darījumiem, kuros tas ir piedalījies 2008./2009. gadā, ņemot vērā šo darījumu īpatnības, īpaši to apmēru, kas ir ievērojami mazāks par aizdevumu, kurš tika garantēts ar 1. pasākumu. Tā turklāt norāda, ka uz šiem aizdevumiem nav atsauces administratīvajā posmā. Visbeidzot, attiecībā uz EURIBOR samazināšanas tendenci Komisija norāda, ka nebija iespējams paredzēt tās attīstību 1. pasākuma noteikšanas brīdī.

119 Atbildes rakstā uz repliku Komisija piebilst, ka prasītāja lēmums apturēt jaunā stadiona celtniecību 2009. gada februārī bija pagrieziena punkts un ka turklāt bija iespējams, ka prasītājs saņem aizdevumu pirms šī datuma, un papildus norāda, ka 2007./2008. finanšu gadu tas noslēdza ar peļņu. Konkrētāk, runājot par prasītāja norādīto piemēru par aizdevumu tādā apmērā, kas ir līdzīgs *Bankia* piešķirtajam aizdevumam, Komisija apgalvo, ka šādi ne tikai netiek apstrīdēta tās analīze, bet, gluži pretēji, tā tiek pamatota, jo, pirmkārt, kā apgalvo Komisija, aizdevējam piešķirto garantiju vērtība pārsniedza kapitāla daļu vērtību, kas tika ieķīlātas saistībā ar *Bankia* piešķirto aizdevumu, un, otrkārt, arī piemērotā likme bija augstāka. Turklāt Komisija uzskata, ka šis piemērs apliecina grūtības, kādas bija prasītājam iegūt pietiekamus līdzekļus, pat ieskaitot tā aktīvu, kam bija lielāka vērtība, ieķīlāšanu.

120 Atbildot uz argumentāciju, ko Spānijas Karaliste ir izstrādājusi savā iestāšanās rakstā, Komisija apgalvo, ka nav nozīmes 1. pasākuma spēkā stāšanās brīdim, jo tika pierādīts, ka *IVF* apņēmās piešķirt strīdīgo garantiju, pirms *Bankia* bija piešķīrusi aizdevumu *Fundación Valencia*.

121 Tiesa jau ir nospriedusi, ka tad, kad aizdevumu garantē dalībvalsts valsts iestādes, šis aizņēmējs parasti iegūst priekšrocību, jo finansiālās izmaksas, kas tam rodas, ir mazākas nekā tās, kas tam būtu radušās, ja tam šis pats finansējums un šī pati garantija būtu bijuši jāiegūst par tirgus cenu (spriedumi, 2011. gada 8. decembris, *Residex Capital IV*, C-275/10, EU:C:2011:814, 39. punkts, un 2014. gada 3. aprīlis, Francija/Komisija, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 96. punkts).

122 Kā tika atgādināts Paziņojuma par garantijām 3.2. punkta d) apakšpunktā, lai noteiktu atbilstošu tirgus cenu, ir jāņem vērā garantijas un tās pamatā esošā aizdevuma īpatnības, tostarp darījuma summa un ilgums, aizņēmēja piedāvātais nodrošinājums un citi elementi, kas ietekmē atgūšanas līmeņa novērtējumu, un iespēja, ka aizņēmējs nepildīs saistības finanšu situācijas dēļ, kā arī aizņēmēja darbības nozare un tās perspektīvas.

123 Ja cena, ko maksā par garantiju, ir vismaz tikpat augsta kā atbilstošais garantijas prēmijas standarts, kuru var konstatēt finanšu tirgos, garantija neietver atbalstu (skat. Paziņojuma par garantijām 3.2. punkta d) apakšpunkta otro daļu). Ja finanšu tirgos nevar konstatēt atbilstīgu garantijas prēmijas standartu, garantētā aizdevuma kopējās finanšu izmaksas, tostarp aizdevuma procenti un garantijas prēmija, ir jāsalīdzina ar līdzīga negarantēta aizdevuma tirgus cenu (skat. Paziņojuma par garantijām 3.2. punkta d) apakšpunkta trešo daļu). Visbeidzot, ja nav līdzīga negarantēta aizdevuma tirgus cenas, ir jāizmanto atsauces likme, kas tiek noteikta atbilstoši Paziņojumam par atsauces likmēm (skat. Paziņojuma par garantijām 4.2. punkta otro daļu).

124 Šajā gadījumā apstrīdētā lēmuma 86. apsvēruma c) punktā Komisija izslēdz iespēju, ka *IVF* izmaksātajā garantijas prēmijā tiktu ņemtas vērā prasītāja finansiālās grūtības un ar garantēto aizdevumu neatmaksāšanu saistītais risks, 85. apsvērumā norādīdama, ka gadījumā, "ja nebūtu valsts garantijas, finansiālās grūtībās nonācis aizņēmējs nevarētu atrast finanšu iestādi, kas vispār būtu gatava tam aizdot".

125 Komisija nedz šajos apsvērumos, nedz arī argumentācijā saistībā ar priekšrocības raksturojumu (apstrīdētā lēmuma 7.1.2. punkts) nekur nenorāda, kāda ir tirgus cena, atbilstoši kurai tā novērtēja aplūkoto prēmiju. Komisija šajā posmā neizvērtē arī ķīlu, kas *IVF* tika piešķirta kā pretgarantija (skat. šī sprieduma 4. punktu). Komisija vienīgi vispārējā veidā veic prasītāja finansiālās situācijas vērtējumu, lai, ņemot vērā *IVF* izmaksātās garantijas prēmijas apmēru, secinātu, ka tā neatbilst tirgus nosacījumiem. Komisija, kurai Vispārējā tiesa uzdeva jautājumu saistībā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem, apstiprināja, ka ir uzskatījusi, ka, ņemot vērā prasītāja, kas bija grūtībās nonācis uzņēmums, finansiālo situāciju, nebija tādas tirgus cenas, kuru varētu izmantot par atsauci *IVF* izmaksātajai garantijas prēmijai.

126 Nosakot, vai *IVF* izmaksātā prēmija ietver priekšrocību, Komisija, pirmkārt, atturējās ņemt vērā garantijas un pamatā esošā aizdevuma būtisko īpašību kopumu, īpaši aizņēmēja sniegto nodrošinājumu esamību, un, otrkārt, nenoskaidroja tirgus cenu, ar kuru salīdzināt aplūkoto prēmiju, uzskatīdama, ka grūtībās nonākušam uzņēmumam šādas cenas neesot.

127 Attiecībā uz šo pēdējo punktu ir jānorāda, ka šāds apgalvojums, saskaņā ar kuru nav tirgus cenas, ko varētu izmantot par atsauci, ja garantētais darījums sniedz priekšrocības grūtībās nonākušam uzņēmumam, ir pretrunā Paziņojuma par garantijām 4.1. punkta a) apakšpunktam saistībā ar garantijas atbalsta elementa, kas piešķirts grūtībās nonākušam uzņēmumam, aprēķināšanu. Komisija faktiski nošķir grūtībās nonākušu uzņēmumu situāciju atkarībā no to saistību neizpildes riska, kas nav vienveidīgs. Paziņojumā līdz ar to gadījums, kad pastāv garantētājs tirgū, ir nošķirts no gadījuma, kad ir iespējams, ka tāda nav. Līdz ar to tiek pieļauts, ka tirgus cena var pastāvēt arī tad, ja garantija tiek piešķirta grūtībās nonākušam uzņēmumam.

128 Šajā ziņā Vispārējā tiesa norāda, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 80. apsvērumā min, ka prasītājam "nebija ļoti lielas finansiālas grūtības saskaņā ar 2.2. punktu un 4.1. punkta [a) apakšpunktu] [..] paziņojumā par garantijām", pirms tam 74. un 77. apsvērumā konstatējot, ka tas ir grūtībās nonācis uzņēmums Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 10. punkta a) apakšpunkta un 11. punkta izpratnē. Šādi rīkojoties, Komisija arī izmantoja šī sprieduma 127. punktā sniegto Paziņojuma par garantijām 4.1. punkta a) apakšpunkta interpretāciju, lai starp grūtībās nonākušiem uzņēmumiem Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu izpratnē nodalītu divas uzņēmumu apakškategorijas atkarībā no to maksātnespējas riska. Tas vēl vairāk ir redzams apstrīdētā lēmuma spāņu valodas redakcijā, kura ir vienīgā autentiskā versija un kuras 80. apsvērumā ir norādīts uz "smagas krīzes situācijas" (*situación de crisis grave*) neesamību, kur īpašības vārds "smags" attiecas uz jēdzienu "krīze" un skaidrāk nošķir apstrīdētā lēmuma 80. apsvērumā norādīto situāciju no 74. un 77. apsvērumā norādītās situācijas, saglabājot tādu grūtībās nonākušu uzņēmumu kategoriju Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu izpratnē, kas neatrodas smagas krīzes situācijā Paziņojuma par garantijām 4.1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

129 Turklāt, pretēji Komisijas norādītajam, no Paziņojuma par garantijām 3.3. punkta neizriet, ka tirgus cenas nav garantijām, kas piešķirtas grūtībās nonākušam uzņēmumam. Faktiski minētais punkts attiecas uz vienkāršotu novērtēšanas shēmu, kas izņēmuma veidā ir piemērojama maziem un vidējiem uzņēmumiem, un ar to ir vienīgi norādīts, ka tas nav piemērojams uzņēmumiem, kuru reitings ir "CCC/Caa" vai zemāks.

130 Neraugoties uz šī sprieduma 126. punktā konstatētajiem trūkumiem tajā apstrīdētā lēmuma daļā, kas attiecas uz atbalsta esamības pierādīšanu, ir taisnība, ka Komisija 93. apsvērumā, aprēķinot strīdīgo atbalstu, veic detalizētāku analīzi. Lai gan Komisija nepēta atbilstošas atsauces garantijas prēmijas esamību, kas tiktu piedāvāta finanšu tirgos, tā izslēdz tirgus cenas esamību līdzīgam negarantētam aizdevumam (skat. šī sprieduma 123. punktu), "ņemot vērā nelielo skaitu līdzīgu tirgū novērotu darījumu", kas "nenodrošinās jēgpilnu salīdzinājumu". Līdz ar to atbilstoši Paziņojuma par garantijām 4.2. punktam tā izmanto atsauces likmi, kas ir piemērojama saskaņā ar Paziņojumu par atsauces likmēm (skat. šī sprieduma 123. punktu), to salīdzinot ar garantētā aizdevuma kopējām finanšu izmaksām, ieskaitot procentu likmi un garantijas prēmiju. Visbeidzot, Komisija ņem vērā prasītāja kapitāla daļu ieķīlāšanu un secina, ka to vērtība ir gandrīz nulle, tādējādi tās neietekmē atsauces likmi, kas ir jāizmanto šajā gadījumā.

131 Konkrētāk, runājot par konstatējumu, saskaņā ar kuru netika veikts pietiekams skaits līdzīgu darījumu, kas ļautu veikt būtisku salīdzinājumu, Vispārējā tiesa saistībā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem iztaujāja Komisiju, lai noskaidrotu tās izmeklēšanas raksturu un apmēru, kuru tā veikusi, lai nonāktu pie šī secinājuma. Atbildot uz to, Komisija vispirms attiecībā uz iespējamo garantijas prēmijas standartu norādīja, ka finanšu iestādes neatbalsta tik riskantus darījumus, kādi ir darījumi, ar ko tiek sniegta garantija uzņēmumiem, kuriem ir "CCC" reitings, un administratīvās lietas materiālos nekas neliecinot par pretējo. Tad attiecībā uz līdzīga negarantēta aizdevuma iespējamo tirgus cenu Komisija apgalvoja, ka no administratīvās izmeklēšanas neizriet nekāda informācija saistībā ar tādu aizdevumu procentu likmēm, kas piešķirti līdzīgās situācijās. No jauna iztaujāta šajā jautājumā tiesas sēdes laikā, Komisija atsaucās uz lēmuma par formālas izmeklēšanas uzsākšanu saturu, kurā tā pauda savas šaubas par tirgus cenas esamību šāda veida darījumam.

132 No iepriekš minētā izriet, pirmkārt, ka Komisija netika pētījusi, vai pastāv "atbilstošs garantijas prēmijas standarts, ko var konstatēt finanšu tirgos", prezumēdama, ka neviena finanšu iestāde nesniegtu garantiju grūtībās nonākušam uzņēmumam, un, otrkārt, ka Komisija uzskatīja, ka tā ir izpildījusi savus izmeklēšanas pienākumus saistībā ar līdzīga negarantēta aizdevuma tirgus cenas esamību, pauzdama savas šaubas šajā ziņā lēmumā par formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu.

133 Kā atgādināts šī sprieduma 123. punktā, Paziņojuma par garantijām 3.2. punkta d) apakšpunktā un 4.2. punktā ir paredzēts vispirms meklēt iespējamo tirgus cenu vai nu garantijas, vai pamatā esošā aizdevuma līmenī, un ar to salīdzināt strīdīgā darījuma nosacījumus. Kā tika norādīts šī sprieduma 127. punktā, minētajā paziņojumā nav paredzēta vispārēja prezumpcija, saskaņā ar kuru grūtībās nonākuša uzņēmuma gadījumā nevarot būt tirgus cenas.

134 Līdz ar to Komisija, prezumēdama, ka neviena finanšu iestāde nesniegs nodrošinājumu grūtībās nonākušam uzņēmumam un ka tādējādi tirgū netiek piedāvāts nekāds atbilstošs garantijas prēmijas standarts, nav ievērojusi Paziņojumu par garantijām, kurš tai ir saistošs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 11. septembris, Vācija u.c./*Kronofrance*, C-75/05 P un C-80/05 P, EU:C:2008:482, 60. un 61. punkts un tajos minētā judikatūra). Šo pašu iemeslu dēļ tā arī nav izpildījusi savu pienākumu veikt visaptverošu novērtējumu, ņemot vērā visus elementus, kuri ir būtiski konkrētajā lietā un kuri tai ļauj noteikt, vai prasītājs salīdzināmus atvieglojumus acīmredzami nebūtu saņēmis no privāta komersanta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 24. janvāris, *Frucona Košice*/Komisija, C-73/11 P, EU:C:2013:32, 73. punkts).

135 Tāpat ir jāuzskata, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 93. apsvērumā kļūdaini izslēdza tirgus cenas esamību līdzīgam negarantētam aizdevumam, "ņemot vērā nelielo skaitu līdzīgu tirgū novērotu darījumu", jo no Komisijas sniegtajām atbildēm šajā tiesvedībā (skat. šī sprieduma 131. punktu) izriet, ka šis konstatējums nav juridiski pietiekami pierādīts.

136 Šajā ziņā pienākums pierādīt, ka ir izpildīti privātā komersanta kritērija piemērošanas nosacījumi, ir Komisijai, kurai administratīvā procesa laikā ir jānoskaidro visa būtiskā informācija (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 21. marts, Komisija/*Buczek Automotive*, C-405/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:186, 33. un 34. punkts, un 2017. gada 20. septembris, Komisija/*Frucona Košice*, C-300/16 P, EU:C:2017:706, 24. punkts). Turklāt Komisija sava lēmuma pamatošanai nevar atsaukties uz informācijas, kas tai sniegta administratīvā procesa laikā, fragmentāro raksturu, ciktāl tā nav īstenojusi visas pilnvaras, kuras bija tās rīcībā nepieciešamās informācijas saņemšanai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1994. gada 13. aprīlis, Vācija un *Pleuger Worthington*/Komisija, C-324/90 un C-342/90, EU:C:1994:129, 29. punkts). Tā tas ir vēl jo vairāk tad, kad apstrīdētais lēmums ir balstīts nevis uz to, ka attiecīgā dalībvalsts nav iesniegusi Komisijas pieprasītos pierādījumus, bet uz konstatējumu, ka privātais komersants nebūtu rīkojies tāpat kā minētās dalībvalsts iestādes, proti, konstatējumu, saistībā ar kuru tiek pieņemts, ka Komisijas rīcībā bija visa nepieciešamā informācija, lai tā varētu sagatavot savu lēmumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 21. marts, Komisija/*Buczek Automotive*, C-405/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:186, 35. punkts).

137 Tomēr Komisija lēmumā par formālas izmeklēšanas uzsākšanu vienīgi pauda savas šaubas par līdzīgu darījumu esamību, neuzdodama jautājumus attiecīgajai dalībvalstij vai citiem informācijas avotiem saistībā ar tādu aizdevumu esamību, kas būtu līdzīgi aizdevumam, kurš ir pamatā strīdīgajam darījumam, lai gan pēc formālās procedūras uzsākšanas tai bija pilnvaras to darīt. Turklāt Komisija nenorāda ne uz vienu citu informāciju, kas būtu iegūta administratīvā procesa laikā un kas pamatotu tās konstatējumu saistībā ar salīdzināmu darījumu nepietiekamību.

138 Ņemot vērā iepriekš minēto, jāsecina, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, pirmkārt, ka tirgū netiek piedāvāts neviens atbilstošs garantijas prēmijas standarts, un, otrkārt, ka nepastāv tirgus cena līdzīgam negarantētam aizdevumam. Pirmā pamata trešā daļa tādējādi ir apmierināma.

– Secinājumi attiecībā uz pirmo pamatu un atcelšanas piemērojamību

139 Vispārējā tiesa uzskata, ka šī pamata trešā daļa ir pamatota un ka līdz ar to tas ir jāapmierina.

140 Turklāt no šī sprieduma 50. punkta izriet, ka šis pamats ir pieņemams tikai tiktāl, cik tas attiecas uz 1. pasākumu. Līdz ar to pamats, kura pamatotību izvērtēja un vēlāk konstatēja Vispārējā tiesa, attiecas vienīgi uz konkrētu apstrīdētā tiesību akta aspektu, šajā gadījumā – 1. pasākumu.

141 Tādējādi šādos apstākļos pārējie pamati, kas tika izvirzīti prasības pamatojumam, tiks izvērtēti vienīgi tiktāl, cik tie attiecas uz 4. pasākumu.

Par sesto pamatu, kas attiecas uz kļūdu, nosakot apgalvotā atbalsta saņēmēju

142 Prasītājs pārmet Komisijai, ka tā nav secinājusi, ka *Bankia* ir vienīgais un patiesais 1. un 4. pasākuma saņēmējs un pat nav analizējusi šo jautājumu apstrīdētajā lēmumā. Replikā prasītājs norāda, ka *Bankia* varēja vismaz uzskatīt par netiešu aplūkotā atbalsta līdzsaņēmēju.

143 Prasītājs šajā ziņā uzsver *Bankia* peļņas gūšanas intereses, īstenojot aplūkoto pasākumu pamatā esošā aizdevuma darījumu. Tas arī norāda uz ietekmi, kāda *Bankia* esot pār *Fundación Valencia* un netieši pār prasītāju, īstenojot šo darījumu. *Fundación Valencia* rīcībā esošo prasītāja kapitāla daļu ieķīlāšana tās interesēs tai turklāt esot nodrošinājusi veto tiesības attiecībā uz visu vēlāko kluba kapitāla daļu

nodošanas projektu. To apliecinot *Bankia* iekļaušana sarunās par prasītāja atpirkšanu 2014. gadā, ko veica *Meriton* (skat. apstrīdētā lēmuma 24.–28. apsvērumu), īpaši nolūkā aizsargāt tās finanšu intereses, ņemot vērā, ka tā bija galvenais kluba kreditors.

144 Replikas posmā prasītājs norāda, ka, pat ja tiktu uzskatīts, ka Komisijas veiktais ieķīlāšanas vērtības novērtējums ir pareizs, ar 1. un 4. pasākumu esot ierobežots tā maksātnespējas risks un risks, kas no tā izrietētu *Bankia* – tā pirmajam kreditoram.

145 Visbeidzot prasītājs apstrīd, ka pārdošanas darījuma rezultātā, kurā tas tika pārdots 2014. gadā, 1. un 4. pasākumā ietvertie atbalsti tiktu nodoti jaunam vairākuma akcionāram – *Meriton*. Prasītājs tādējādi norāda, ka, tiklīdz pārņēmējs iegādājās uzņēmumu-atbalsta saņēmēju par tirgus cenu, par patieso atbalsta saņēmēju vajadzēja uzskatīt *Fundación Valencia* kā pārdevēju vai *Bankia*.

146 Iesākumam jāatgādina, ka prasītāja argumenti šī pamata atbalstam tiek izvērtēti vienīgi tiktāl, cik tie attiecas uz 4. pasākuma saņēmēju (skat. šī sprieduma 141. punktu).

147 Tā sestā pamata ietvaros prasītājs vispirms būtībā apgalvo, ka 4. pasākuma saņēmējs būtu *Bankia* vai nu viena pati, vai arī kā pasākuma līdzsaņēmējs (pirmā daļa). Tad prasītājs norāda, ka, ņemot vērā pārdošanas darījumu, kurā tas 2014. gadā tika pārdots par tirgus cenu, atbalsts esot pārnests uz pārdevēju, šajā gadījumā *Fundación Valencia* vai *Bankia* kopā ar fondu vai vienai pašai, nevis uz *Meriton* (otrā daļa).

148 Šajā posmā ir jāizvērtē šī pamata pirmā daļa saistībā ar saņēmēja identitāti atbalsta pasākuma noteikšanas brīdī. Otrā daļa, kas attiecas uz iespējamu atbalsta pārnešanu, kas būtu notikusi vienlaicīgi ar prasītāja atkārtotu pārdošanu, vajadzības gadījumā ir jāizvērtē vienīgi vēlākā posmā, lai noteiktu, no kura uzņēmuma atbalsts ir jāatgūst. Turklāt šajā posmā apstrīdētajā lēmumā tika izskatīts arī arguments, kuru prasītājs jau formulēja administratīvajā posmā (skat. apstrīdētā lēmuma 129. un 130. apsvērumu).

149 Šajā gadījumā no apstrīdētā lēmuma 6.–8. apsvēruma izriet, ka 1. pasākums izpaužas kā garantija, kas ir piešķirta nolūkā segt aizdevumu, kurš paredzēts, lai finansētu prasītāja kapitāla palielināšanas darījumu. No 12. apsvēruma izriet, ka 4. pasākuma mērķis ir palielināt šādi piešķirto garantiju, lai nosegtu papildu kredītlīniju, kas bija paredzēta nolūkā samaksāt nokavēto pamatsummu, procentus un izmaksas saistībā ar nokavēto garantētā aizdevuma procentu maksājumu atbilstoši minētā aizdevuma sākumā noteiktajam atmaksas grafikam.

150 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka LESD 107. pantā ir aizliegts atbalsts, ko piešķir valsts vai kas jebkādā citā veidā piešķirts no valsts līdzekļiem, nenošķirot atkarībā no tā, vai ar atbalstu saistītās priekšrocības tiek noteiktas tieši vai netieši (spriedums, 2009. gada 4. marts, Itālija/Komisija, T-424/05, nav publicēts, EU:T:2009:49, 108. punkts). Līdz ar to Komisija, lai noteiktu atbalsta saņēmēju, var ņemt vērā izmantošanu, kas attiecīgajā gadījumā tiktu izlemta pasākuma noteikšanas brīdī. Šādā gadījumā it īpaši ir iespējams, ka saņēmējs nebūs persona, kura ir saņēmusi galvoto aizdevumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2003. gada 3. jūlijs, Beļģija/Komisija, C-457/00, EU:C:2003:387, 56. un 57. punkts). Visbeidzot, lai noteiktu valsts atbalsta saņēmēju, ir jānosaka uzņēmumi, kuri to faktiski ir izmantojuši (spriedums, 2003. gada 3. jūlijs, Beļģija/Komisija, C-457/00, EU:C:2003:387, 55. punkts).

151 Šajā gadījumā Komisija apstrīdētā lēmuma 7. un 68. apsvērumā konstatēja, ka *IVF* piešķirtās garantijas mērķis, kas izriet no *IVF* lēmuma par minētās garantijas piešķiršanu, ir garantēt aizdevumu *Fundación Valencia*, kurš paredzēts vienīgi prasītāja kapitāla palielināšanas finansēšanai. Šajā ziņā prasītājs neapstrīd to, ka *IVF* piešķirtā garantija būtu jāpiemēro vienīgi tad, ja garantētais aizdevums tiktu izmantots garantijas līgumā minētajiem mērķiem, proti, dalībai prasītāja kapitāla palielināšanā. Turklāt netiek apstrīdēts, ka summas, kas tika iegūtas, izmantojot garantēto aizdevumu, faktiski tika novirzītas prasītāja rekapitalizācijai.

152 Konkrētāk, runājot par 4. pasākumu, no apstrīdētā lēmuma izriet (un prasītājs to neapstrīd), ka tā vienīgais mērķis bija ļaut *Fundación Valencia* turpināt pildīt saistības, kādas tam bija atbilstoši sākotnēji piešķirtajam aizdevumam. Tomēr tā vienīgais mērķis bija ļaut *Fundación Valencia* piedalīties prasītāja nolemtajā kapitāla daļu palielināšanā, kā tika atgādināts šī sprieduma 151. punktā.

153 No tā izriet, ka Komisija pamatoti uzskatīja, ka prasītājs ir 4. pasākuma saņēmējs.

154 Šo secinājumu neatspēko pārējie prasītāja argumenti.

155 Pirmkārt, ir jānorāda – apstāklis, ka *Bankia* varētu būt aplūkotā pasākuma "līdzsaņēmējs" vai netiešs saņēmējs, pats par sevi neatspēko konstatējumu, ka saņēmējs bija arī prasītājs. Kā šis pēdējais minētais pamatoti norāda savos dokumentos, viens un tas pats pasākums var radīt tiešas priekšrocības vienam uzņēmumam un netiešas priekšrocības citam uzņēmumam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 13. jūnijs, Nīderlande/Komisija, C-382/99, EU:C:2002:363, 61. un 62. punkts). No tā izriet, ka prasītāja argumentācija, lai pierādītu, ka *Bankia* ir guvusi netiešu labumu no 4. pasākuma noteikšanas, ir jānoraida kā neefektīva.

156 Katrā ziņā ir jākonstatē, ka ne no garantētā aizdevuma piešķiršanas nosacījumiem, ne no tā palielināšanas nosacījumiem 2010. gadā neizriet, ka tas būtu piešķirts to kredītu atmaksai, kurus *Bankia* iepriekš bija piešķīrusi prasītājam. No tā izriet, ka – pretēji prasītāja norādītajam – nav teikts, ka *IVF* garantijas ietekmē tiktu samazināts *Bankia* risks par jau esošajiem prasījumiem.

157 Otrkārt, prasītājs nav pierādījis, ka atlīdzība, kas izriet no garantētā aizdevuma, samaksājot pamatsummu un procentus, varētu ietvert atbalsta elementu, jo tas vienīgi apgalvo, ka piemērotā minimālā 6 % likme esot bijusi "paaugstināta".

158 Treškārt, apgalvotā ietekme, kāda *Bankia* esot pār prasītāju, kā arī pār vēlāk notikušo tā kapitāla daļu pārdošanas procesu, nav atkarīga no 1. un 4. pasākuma noteikšanas nosacījumiem. Šajā ziņā nedz no *IVF* lēmuma piešķirt garantiju, nedz no 2009. gada 5. novembrī noslēgtā garantijas līguma, kas tika grozīts 2010. gada 10. novembrī, neizriet, ka strīdīgā garantija būtu tikusi piešķirta ar nosacījumu, ka *Bankia* tiek piešķirta plaša kontrole pār prasītāja darbību. Turklāt prasītājs nekādi nepierāda, ka šādu ietekmi pašu par sevi varētu uzskatīt par priekšrocību, kas ietilpst LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas jomā, vēl jo vairāk tādēļ, ka tas nenorāda informāciju, kas pierādītu, ka runa ir par nesamērīgu *Fundación Valencia* piešķirtā aizdevuma kompensācijas pasākumu.

159 Ņemot vērā iepriekš minēto, sestā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro pamatu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, izvērtējot apgalvotā atbalsta saderību

160 Prasītāja argumenti šī pamata atbalstam turpmāk tiek izklāstīti un izvērtēti vienīgi tiktāl, cik tie attiecas uz 4. pasākuma saderību.

161 Prasītājs vispirms uzskata, ka Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 3.3. punktā norādītais vienreizējas palīdzības princips nav ticis pārkāpts, ciktāl 4. pasākums tam nav sniedzis labumu, ņemot vērā, ka prasītājs neesot saņēmis nekādas summas pēc tā noteikšanas. Turklāt prasītāja situācija esot ievērojami uzlabojusies minētā pasākuma noteikšanas brīdī. Visbeidzot prasītājs uzskata, ka, ņemot vērā agrākos lēmumus un Komisijas pieņemtās pamatnostādnes, kā arī Tiesas judikatūru, bija jāuzskata, ka 1. un 4. pasākums ir uzskatāmi par vienu un to pašu iejaukšanos, kura ietilpst vienotas pārstrukturēšanas stratēģijā, kas pamatojot to, ka tiek piemērots Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 73. punktā paredzētais izņēmums ārkārtējos un neparedzētos apstākļos, par kuriem uzņēmums nav atbildīgs.

162 Šajā gadījumā Komisija apstrīdētā lēmuma 124. apsvērumā norāda, ka vienreizējas palīdzības princips, saskaņā ar kuru uzņēmums, kas pēdējo desmit gadu laikā jau saņēmis glābšanas vai pārstrukturēšanas atbalstu, vairs nevar pretendēt uz jaunu šāda paša rakstura palīdzību, 4. pasākumā netika ievērots. Šajā pašā apsvērumā Komisija noraida Spānijas Karalistes argumentāciju, ka 1. un 4. pasākums tiek uzskatīti par vienu atbalsta pasākumu, pamatodamās uz to, ka 4. pasākums 1. pasākuma noteikšanas brīdī nebija nedz paredzēts, nedz plānots, bet par to tika izlemts *ad hoc*, lai segtu neveiktos nodrošinātā aizdevuma procentu maksājumus, kuriem termiņš bija noteikts 2010. gada 26. augustā. Komisija turklāt apstrīdētā lēmuma 98. apsvērumā precizē, ka nedz Spānijas Karaliste, nedz ieinteresētās personas administratīvā procesa laikā nav paudušas apsvērumus konkrēti saistībā ar 4. pasākuma saderību. Konkrētāk, tās nav apgalvojušas, ka pārstrukturēšanas plāns būtu iesniegts vai grozīts 4. pasākuma noteikšanas dēļ.

163 Iesākumā Vispārējā tiesa norāda, ka premisa, kas ir pamatā apstrīdētā lēmuma 124. apsvērumā veiktajam konstatējumam par to, ka ar 4. pasākumu ir pārkāpts vienreizējas palīdzības princips, ir kļūdaina, jo no pirmā pamata vērtējuma izriet, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, 1. pasākumu kvalificēdama par valsts atbalstu (skat. šī sprieduma 138. punktu). Tādējādi vienreizējas palīdzības principa izmantošana nevar radīt šķēršli tam, lai 4. pasākums tiktu uzskatīts par saderīgu ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu.

164 To atgādinot, vienlaicīgi ir jāuzsver, ka no pastāvīgās judikatūras izriet – lai atbalstu uzņēmumam, kas nonācis grūtībās, atzītu par saderīgu ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu, tam jābūt saistītam ar pārstrukturēšanas plānu nolūkā samazināt vai pārorientēt to darbību (skat. spriedumus, 2001. gada 22. marts, Francija/Komisija, C-17/99, EU:C:2001:178, 45. punkts; 2009. gada 11. jūnijs, *ACEA* /Komisija, T-297/02, EU:T:2009:189, 137. punkts, un 2009. gada 11. jūnijs, *ASM Brescia*/Komisija, T-189/03, EU:T:2009:193, 116. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2009. gada 11. jūnijs, *AEM* /Komisija, T-301/02, EU:T:2009:191, 141. punkts).

165 Pirmkārt, no tā, ka prasītājs nav cēlis nevienu pieņemamu iebildumu par to, ka 4. pasākums ir kvalificēts par valsts atbalstu (skat. šī sprieduma 50. punktu), izriet, ka Vispārējai tiesai ir jāuzskata, ka nav tikusi apstrīdēta nedz minētā kvalifikācija, nedz konstatējumi, kas to pamato apstrīdētajā lēmumā. Tādējādi, lai izvērtētu šo pamatu, ir jāpamatojas uz premisu, ka 4. pasākums ir valsts atbalsts, no kura labumu gūst grūtībās nonācis uzņēmums.

166 Otrkārt, no apstrīdētā lēmuma izriet – un prasītājs pret to neiebilst –, ka, nosakot 4. pasākumu, netika izveidots neviens pārstrukturēšanas plāns (skat. šī sprieduma 162. punktu).

167 Prasītājs tāpat kā Spānijas Karaliste administratīvajā procesā tomēr apgalvo, ka 1. un 4. pasākums ir uzskatāmi par vienu un to pašu iejaukšanos saistībā ar vienotu pārstrukturēšanas stratēģiju. Lai gan šai argumentācijai pašreiz nav priekšmeta, ciktāl tās nolūks ir apšaubīt vienreizējas palīdzības principa pārkāpumu saistībā ar 4. pasākuma noteikšanu – jo konstatējuma par šādu pārkāpumu pamatā ir kļūdaina premisa, kā tika norādīts šī sprieduma 163. punktā –, tai joprojām ir nozīme, nosakot, vai 4. pasākumu var uzskatīt par tādu, kas iekļaujas pārstrukturēšanas plāna, šajā gadījumā 2009. gada maijā izveidotā dzīvotspējas plāna, īstenošanā.

168 Šajā ziņā Tiesa jau ir nospriedusi, ka nevar tikt izslēgts, ka vairāki secīgi valsts iejaukšanās pasākumi LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas mērķiem būtu jāuzskata par vienu iejaukšanās pasākumu. Tā tas it īpaši var būt gadījumā, ja starp secīgiem iejaukšanās pasākumiem, ievērojot tostarp to hronoloģiju, mērķi un uzņēmuma stāvokli šīs iejaukšanās laikā, ir tik cieša saikne, ka nav iespējams tos nodalīt (spriedums, 2015. gada 4. jūnijs, Komisija/*MOL*, C-15/14 P, EU:C:2015:362, 97. punkts).

169 Šajā gadījumā vispirms ir jākonstatē, ka 1. un 4. pasākums netika veikti vienlaicīgi, jo starp abu garantiju piešķiršanu pagāja vairāk nekā gads. Turklāt prasītājs neapstrīd, ka saistībā ar 4. pasākumu noteiktās garantijas palielināšana netika paredzēta, nosakot 1. pasākumu, un to nesedza 2009. gada dzīvotspējas plāns. Turklāt jākonstatē, ka 4. pasākums tika noteikts, lai segtu finansiālās sekas, ko radīja maksājuma neveikšana garantētā aizdevuma atmaksas termiņā, kurā bija vainojams *Fundación*

Valencia. Šajā ziņā nenoliedzami pastāv saikne starp mērķi ļaut *Fundación Valencia* risināt šī maksājuma neveikšanas finansiālās sekas un sākotnējo mērķi nodrošināt prasītājam jaunas kapitāla daļas, ciktāl maksājuma neveikšana notika saistībā ar tāda aizdevuma atmaksāšanu, kas bija piešķirts, lai finansētu šo jauno kapitāla daļu iegādi. Tomēr, kā norāda pats prasītājs, 4. pasākuma mērķis joprojām atšķiras no 1. pasākuma mērķa, ciktāl tajā pirmām kārtām ir paredzēts segt maksājumus, kas *Fundación Valencia* jāveic, lai samaksātu nokavēto pamatsummu, procentus un izmaksas saistībā ar minēto maksājumu neveikšanu, kas, kā uzskata prasītājs, izrietot no apstākļa, ka *Fundación Valencia* noteiktajā laikā nespēja nodot prasītāja kapitāla daļu paketi. Visbeidzot, runājot par prasītāja situāciju aplūkotās iejaukšanās brīdī, ir jāņem vērā fakts, ka 4. pasākuma noteikšanas brīdī kapitāla palielināšana jau bija notikusi, tā rezultātā prasītāja finansiālā situācija šajā brīdī atšķīrās no tā situācijas 1. pasākuma noteikšanas brīdī.

170 Tādējādi Komisijas vērtējumā, saskaņā ar kuru 1. un 4. pasākumu nevar uzskatīt par tādu, kas attiecas uz vienu un to pašu iejaukšanos, nav pieļautas kļūdas.

171 No tā izriet, ka ir jāapstiprina konstatējums, ka 4. pasākums nebija saistīts ar pārstrukturēšanas plānu, un tādējādi, ņemot vērā šī sprieduma 164. punktā atgādināto judikatūru, to nevar uzskatīt par saderīgu ar iekšējo tirgu, pamatojoties uz LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu.

172 Neviens cits arguments, ko izvirzījis prasītājs, nav tāds, kas atspēkotu šo secinājumu.

173 Pirmkārt, attiecībā uz argumentu saistībā ar apgalvoto prasītāja finansiālās situācijas ievērojamo uzlabošanos laikā no 2008./2009. līdz 2009./2010. gadam ir jāatsaucas uz šī sprieduma 50. punktā norādīto konstatējumu, ka nav pieņemama 4. pasākuma kvalificēšanas par valsts atbalstu apstrīdēšana, ko veicis prasītājs, un attiecīgi ir jāuzskata, ka nevar pieņemt, ka tiktu apstrīdēts šīs kvalifikācijas pamatā esošais pamats, saskaņā ar kuru prasītājs minētā pasākuma noteikšanas brīdī bija grūtībās nonācis uzņēmums (skat. šī sprieduma 165. punktu). Šādos apstākļos atsauce uz tā finansiālās situācijas uzlabošanos nav efektīva, jo par pierādītu ir jāuzskata fakts, ka tas atradās grūtībās. Katrā ziņā prasītāja argumentācija ir īpaši īsa un tajā galvenokārt ir atsauce tikai uz apstrīdētā lēmuma 15. apsvērumā ietvertajām finanšu norādēm. Tādējādi ar to nevar atspēkot konstatējumu, ka 4. pasākuma noteikšanas brīdī tas bija grūtībās nonācis uzņēmums.

174 Otrkārt, prasītājs apgalvo, ka tas nav saņēmis nekādas naudas summas saistībā ar garantijas palielināšanu vai jauno kredītlīniju, kas tika atvērta saistībā ar 4. pasākumu, jo, kā tas uzskata, no tiem labumu esot guvis *Fundación Valencia*. Šajā ziņā pietiek norādīt, ka, izvērtējot sesto pamatu, jau tika noraidīts iebildums, ko prasītājs vērsis pret Komisijas vērtējumiem saistībā ar 4. pasākuma saņēmēja noteikšanu.

175 Tādējādi otrais pamats ir noraidāms kā nepamatots.

Par septīto pamatu, kas attiecas uz nediskriminācijas principa pārkāpumu

176 Prasītājs pārmet Komisijai, ka tā esot vienlīdzīgi izskatījusi trīs profesionālā futbola klubu, uz kuriem attiecas apstrīdētais lēmums, situācijas, lai gan to attiecīgās situācijas būtiski atšķiroties.

177 Prasītājs attiecībā uz *Fundación Hércules* norāda, ka tas nekad nav atmaksājis *IVF* garantēto aizdevumu. Saistībā ar *Fundación Elche* prasītājs norāda, ka, neraugoties uz divu *IVF* garantiju esamību saistībā ar diviem atšķirīgiem aizdevumiem, Komisija ir uzskatījusi, ka šajā gadījumā bija viens vienīgs atbalsta pasākums. Visbeidzot, neviens no abiem pārējiem klubiem nebija iesniedzis pārstrukturēšanas, investīciju vai kompensējošu pasākumu plānu Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu izpratnē.

178 Turklāt prasītājs apstrīdēto lēmumu salīdzina ar Komisijas Lēmumu (ES) 2016/1847 (2016. gada 4. jūlijs) par valsts atbalstu SA.41612 – 2015/C (ex SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)), ko Nīderlande īstenojusi par labu Māstrihtas profesionālā futbola klubam *MVV* (OV 2016, L 282, 53. lpp.), uzstājot, ka šajā pēdējā lietā Komisija bija norādījusi uz vienu pasākumu, lai gan attiecīgās valsts iestādes bija veikušas vairākus pasākumus. Prasītājs arī norāda uz atšķirībām abās lietās saistībā ar maza un vidēja uzņēmuma kvalifikāciju, kā arī Pamatnostādnēs par glābšanu un pārstrukturēšanu norādīto saderības kritēriju piemērošanu.

179 Iesākumā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips un nediskriminācijas princips paredz, ka līdzīgas situācijas neaplūko atšķirīgi un atšķirīgas situācijas neaplūko līdzīgi, ja vien šāda attieksme nav objektīvi pamatota (skat. spriedumu, 2005. gada 14. aprīlis, Beļģija/Komisija, C-110/03, EU:C:2005:223, 71. punkts un tajā minētā judikatūra).

180 Ar šo pamatu prasītājs pārmet Komisijai, pirmkārt, ka tā ir pārkāpusi nediskriminācijas principu, ar atsevišķu lēmumu akceptējot Nīderlandes klubam *MVV* piešķirto atbalstu, lai gan tā bija aizliegusi atbalstu, kas tika piešķirts prasītājam, kā apgalvots, tādos pašos apstākļos, un, otrkārt, ka tā ir pārkāpusi šo pašu principu, vienlīdzīgi izskatot trīs klubu, uz kuriem attiecas apstrīdētais lēmums, dažādās situācijas.

181 Pirmkārt, attiecībā uz diskrimināciju, kas izrietot no atšķirīgās attieksmes, kāda esot piemērota prasītājam apstrīdētajā lēmumā un *MVV* klubam šī sprieduma 178. punktā minētajā lēmumā, ir jānorāda, ka tā Komisijas lēmuma likumība, kurā ir atzīts, ka jaunais atbalsts neatbilst nosacījumiem, saskaņā ar kuriem tiek piemērots LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktā paredzētais izņēmums, ir izvērtējama vienīgi saistībā ar šo pantu, nevis ar Komisijas agrāko lēmumu pieņemšanas praksi. Valsts atbalsta jēdziens, kā arī nosacījumi, kas jāizpilda, lai nodrošinātu saņēmēja dzīvotspējas atjaunošanu, atbilst objektīvai situācijai, kura ir izvērtējama brīdī, kad Komisija pieņem lēmumu. Līdz ar to iemesliem, kādēļ Komisija kādā iepriekš pieņemtā lēmumā ir atšķirīgi novērtējusi attiecīgo situāciju, nav nozīmes, izvērtējot apstrīdētā lēmuma likumību (spriedumi, 2014. gada 17. jūlijs, *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband*/Komisija, T-457/09, EU:T:2014:683, 368. punkts, un 2014. gada 11. decembris, Austrija/Komisija, T-251/11, EU:T:2014:1060, 125. punkts).

182 No tā izriet, ka prasītājs nevarēja pamatoties uz risinājumu, pie kāda nonāca Komisija šī sprieduma 178. punktā minētajā lēmumā, lai no tā secinātu, ka ir pārkāpts nediskriminācijas princips. Katrā ziņā, kā pamatoti apgalvo Komisija, *MVV* klubs ietilpa mazo un vidējo uzņēmumu kategorijā, gan ņemot vērā tā juridisko formu, gan tā darbinieku skaitu un apgrozījumu, kas to nošķir no prasītāja, kurš turklāt Vispārējā tiesā neapgalvo, ka pats ietilptu šajā kategorijā. Tomēr šis apstāklis vien ietekmē saderības kritērijus, kas ir jāpiemēro atbilstoši Pamatnostādnēm par glābšanu un pārstrukturēšanu, it īpaši nepieciešamību paredzēt kompensējošus pasākumus. Attiecīgi prasītāja un *MVV* kluba situācijas nav salīdzināmas.

183 Otrkārt, attiecībā uz diskrimināciju, kas izrietot no tā, ka iespējami dažādās apstrīdētajā lēmumā minēto trīs klubu situācijas tika izvērtētas vienādi, ir jākonstatē, ka prasītāja norādītie apstākļi nevar izraisīt diferenciāciju, kas liktu šķērsli tam, ka trīs klubu situācijas tiek aplūkotas vienādi, atgādinot, ka Komisija šajā gadījumā piemēro divas nostājas, lai konstatētu atbalsta esamību un vēlāk – lai izvērtētu tā saderību, un principā tā nevar no tām atkāpties tieši tādēļ, lai netiktu pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 211. punkts).

184 Līdz ar to vispirms apstāklis, ka *Fundación Hércules* atšķirībā no *Fundación Valencia* nav atmaksājis garantēto aizdevumu, attiecas uz notikumiem, kas ir norisinājušies pēc aplūkotā atbalsta pasākuma noteikšanas. Līdz ar to runa nav par informāciju, kas būtu bijusi pieejama brīdī, kad *IVF* apņēmās garantēt pamatā esošo *Fundación Hércules* piešķirto aizdevumu. Turklāt prasītājs neapgalvo, ka šis apstāklis būtu veicinājis tādu attīstību, kas bija paredzama kopš aplūkotās garantijas piešķiršanas brīža.

Tādējādi šim apstāklim pašam par sevi nevar būt pretrunā tas, ka Komisija uzskata, ka attiecīgās prasītāja un *Hércules Club de Fútbol, SAD* situācijas ir līdzīgas, piemērojot privātā komersanta tirgus ekonomikā kritēriju, un atbilstoši kritērijiem, kurus Komisija ir precizējusi Paziņojumā par garantijām.

185 Turklāt prasītājs neizskaidro, kā apstāklis, ka *Fundación Elche* panāca, ka *IVF* piešķir divas garantijas diviem dažādiem aizdevumiem, būtu uzskatāms par diferenciācijas apstākli, kam būtu pretrunā tas, ka pret prasītāju un *Elche Club de Fútbol, SAD* izturas vienādi.

186 Visbeidzot, attiecībā uz divu citu apstrīdētajā lēmumā norādīto klubu interesēs veikto pasākumu saderības vērtējumu ir jānorāda, ka Komisija patiešām ir ņēmusi vērā apstākli, ka tie nav iesnieguši nedz pārstrukturēšanas plānu, nedz piedāvājuši kompensācijas pasākumus, kā tas skaidri izriet no apstrīdētā lēmuma 113. un 118. apsvēruma, kuros tika konstatēts, ka abi klubi nav ievērojuši Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 34. un 38. punktā ietvertos nosacījumus. Vienlaicīgi tika ņemti vērā ar prasītāju saistītie faktiskie apstākļi, lai no tiem secinātu, ka to nepietiekamības – bet ne neesamības – dēļ arī minētie nosacījumi viņa gadījumā nav izpildīti. Tādējādi tas, ka, ņemot vērā atšķirības, kas tika novērotas starp prasītāja un abu pārējo aplūkoto klubu situāciju, galu galā tika veikts identisks vērtējums, ir objektīvi pamatots.

187 No visa iepriekš minētā izriet, ka septītais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, aprēķinot atbalsta apmēru

188 Prasītājs, kuru atbalsta Spānijas Karaliste, pārmet Komisijai, ka tā nav pareizi izvērtējusi to pretgarantiju vērtību, kuras *Fundación Valencia* piedāvāja *IVF*. Līdz ar to tā norāda, ka minētā fonda rīcībā esošo tā kapitāla daļu nodrošinājuma līmenis bija vismaz "normāls" saskaņā ar Paziņojumā par atsauces likmēm izmantoto klasifikāciju, kas atgūstamā atbalsta summu esot samazinājis par vismaz 6 miljoniem EUR. Replikā prasītājs atsaucas, pirmkārt, uz pirkuma cenu, kādu tā 2009. gada kapitāla palielināšanas laikā ir maksājuši citi privātie parakstītāji, un, otrkārt, uz tā novērtējumu, kuru veica šīs procedūras nolūkam tā pilnvaroti konsultanti, pamatojoties uz tā saukto "daudzskaitlīgo" metodi, izmantojot klubu, kas tika norādīti kā salīdzināmi, paraugus. Tā piebilst, ka, pat ja tiktu uzskatīts, ka šīs kapitāla daļas ir jānovērtē, balstoties vienīgi uz tā finanšu pārskatiem, būtu jāņem vērā *Fundación Valencia* kapitāla daļu ieguldījums. Prasītājs turklāt norāda uz vairākiem atliekošiem nosacījumiem, kas ir paredzēti garantijas līgumā nolūkā sniegt zināmu skaitu papildu nodrošinājumu *IVF*.

189 Komisija norāda, ka neviens prasītāja izvirzītais apstāklis neļauj apšaubīt apstrīdētā lēmuma 93. apsvērumā veikto konstatējumu, ņemot vērā administratīvā procesa laikā pieejamo informāciju. Šajā ziņā tā uzskata, ka kapitāla daļu vērtība kluba zaudējumu dēļ ir kļuvusi gandrīz nulle. Tā piebilst, ka tām būtu bijusi vērtība vienīgi tad, ja prasītājs nebūtu nonācis grūtībās vai arī ja tam būtu bijušas ticamas atjaunošanas iespējas. Neesot nozīmes cenai, kādu ir maksājuši privātie akcionāri, kuri parakstījās uz 2009. gada kapitāla palielināšanu, ņemot vērā šīs parakstīšanās kontekstu un parakstītāju iespējamās iezīmes. Katrā ziņā Komisija uzskata, ka nav ticams, ka prasītāja kapitāla daļas – ja uzskatītu, ka to vērtība nav nulle, – segtu vismaz 40 % no aizdevuma, kā tas ir pieprasīts Paziņojumā par atsauces likmēm, lai nodrošinājums atgrieztos "normālā" līmenī. Komisija turklāt uzskata, ka vajadzības gadījumā no šo kapitāla daļu vērtības ir jāatskaita to prasītāja aktīvu vērtība, kas jau tika piešķirti kā garantija saistībā ar aizdevumiem, kuri viņam tika piešķirti pirms kapitāla palielināšanas.

190 Šajā gadījumā Komisija norāda, ka no apstrīdētā lēmuma 93. apsvēruma saistībā ar prasītāja to kapitāla daļu vērtību, kas tika ieķīlātas *IVF*, izriet:

"[Strīdīgā] aizdevuma nodrošinājums [..] bija ķīla uz [*Valencia CF*] iegūtajām kapitāla daļām. Taču [*Valencia CF*] bija nonā[cis] grūtībās, t.i., t[as] veica darbības, kas noveda pie zaudējumiem, un t[am] nebija ticama dzīvotspējas plāna, kas liecinātu, ka šīs darbības novedīs pie t[ā] kapitāla daļu īpašnieku peļņas. Tādēļ [*Valencia CF*] zaudējumi aptvēra [tā] kapitāla daļu vērtību, [jo] šo kapitāla daļu vērtība kā aizdevuma nodrošinājumam bija tuvu nullei."

191 Šī pamata ietvaros prasītājs apstrīd secinājumus, pie kādiem ir nonākusi Komisija saistībā ar *Fundación Valencia* piedāvātās pretgarantijas vērtību, izmantojot tā kapitāla daļu ieķīlāšanu, apgalvojot, ka, lai arī kāda būtu izmantotā novērtēšanas metode, ieķīlātās kapitāla daļas ir līdzvērtīgas vismaz "normālam" nodrošinājuma līmenim Paziņojuma par atsauces likmēm izpratnē. Prasītāja dokumentos norādītās trīs novērtēšanas metodes izpaužas, pirmkārt, kā salīdzinājums ar privāto parakstītāju pirkšanas cenu 2009. gadā, otrkārt, kā daudzskaitlīguma metodes piemērošana, pamatojoties uz klubu, kas tiek norādīti kā salīdzināmi, paraugu, un, treškārt, kā tā finansiālās situācijas vērtējums.

192 Vispirms ir jāizvērtē prasītāja formulētā kritika par tā kapitāla daļu novērtēšanas metodi, ko Komisija ir izmantojusi apstrīdētajā lēmumā un kas ir balstīta uz tā finansiālās situācijas novērtējumu (skat. šī sprieduma 190. punktu).

193 Šajā ziņā tās kontroles raksturs, kuru Vispārējā tiesa veic par Komisijas veikto pretgarantijas vērtības novērtējumu, aprēķinot precīzu atbalsta apmēru, ir identisks tam, kas tika atgādināts šī sprieduma 59. punktā.

194 Turklāt nav pamata lemt par Komisijas pakārtoto argumentu, saskaņā ar kuru nav ticams, ka aplūkotās kapitāla daļas segtu vismaz 40 % no aizdevuma, jo apstrīdētā lēmuma pamatā ir nevis šis iemesls, bet gan secinājums, ka kapitāla daļu vērtība absolūtā veidā ir "gandrīz nulle". Faktiski no pastāvīgās judikatūras izriet, ka lēmumam jābūt pašpietiekamam un tā pamatojums nevar izrietēt no paskaidrojumiem, kas ir sniegti vēlāk, kad par attiecīgo lēmumu jau ir celta prasība Savienības tiesā (spriedumi, 1996. gada 12. decembris, *Rendo* u.c./Komisija, T-16/91, EU:T:1996:189, 45. punkts; 2007. gada 12. septembris, *Olympiaki Aeroporia Ypiresies*/Komisija, T-68/03, EU:T:2007:253, 254. punkts, un 2013. gada 16. septembris, *Wabco Europe* u.c./Komisija, T-380/10, EU:T:2013:449, 107. punkts).

195 Turklāt ir jāatgādina, ka prasītāja kritika ir attiecināma uz Komisijas, kā apgalvots, kļūdainajiem vērtējumiem attiecībā uz sekām, ko rada 2009. gada kapitāla palielināšana līdz 92,4 miljoniem EUR, tā finansiālo situāciju un līdz ar to – tā kapitāla daļu vērtību.

196 Iesākumam ir jāatgādina, ka Vispārējā tiesa izvērtē prasītāja argumentāciju vienīgi tiktāl, cik tā attiecas uz 4. pasākumu (skat. šī sprieduma 141. punktu). Tomēr minētā pasākuma noteikšanas brīdī 2010. gada 10. novembrī 2009. gada kapitāla palielināšana jau bija nolemta un bija notikusi parakstīšanās uz jaunajām emitētajām kapitāla daļām. Šie notikumi ir atspoguļoti prasītāja finanšu pārskatos par 2009./2010. finanšu gadu, kas ir norādīti apstrīdētā lēmuma 15. apsvērumā, no kura izriet, ka slēgšanas brīdī tā reģistrētais pamatkapitāls, salīdzinot ar iepriekšējo finanšu gadu, bija pieaudzis no 9,2 miljoniem EUR līdz 101,7 miljoniem EUR un tā pašu kapitāls bija pieaudzis no –33,3 miljoniem EUR līdz 57,3 miljoniem EUR. Turklāt tā peļņa pirms nodokļu nomaksas bija palielinājusies no –59,2 miljoniem EUR līdz 17,9 miljoniem EUR.

197 No iepriekš minētajiem konstatējumiem ir jāsecina, ka Komisijas apgalvojums, kurš ietverts apstrīdētā lēmuma 93. apsvērumā un pārņemts šī sprieduma 190. punktā un saskaņā ar kuru prasītāja darījumi radīja zaudējumus, nav precīzs, jo finanšu gads uzreiz pirms 4. pasākuma noteikšanas tieši bija noslēdzies ar peļņu.

198 Turklāt, noslēdzot 2009./2010. finanšu gadu, prasītājam bija nozīmīgs pašu kapitāls – 57,3 miljonu EUR vērtībā atbilstoši apstrīdētajam lēmumam. Atbildot uz jautājumu, ko Vispārējā tiesa uzdeva saistībā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem, Komisija norāda, ka 4. pasākuma noteikšanas brīdī "kluba saistības pārsniedza tā aktīvus". Ciktāl tā tādējādi saprot, ka kluba parādsaistības pārsniedza tā aktīvu kopumu, ir jākonstatē, ka šis apgalvojums nekādā veidā nav pierādīts un to apstrīd pati Komisija, kas tiesas sēdes laikā piekrita, ka prasītāja neto kapitāls šajā brīdī bija pozitīvs. Tāpat šīs atbildes ietvaros Komisija norāda uz apstākli, ka zaudējumi, kas tika reģistrēti 2008./2009. finanšu gada laikā, atspoguļoja divas trešdaļas no 2009. gada kapitāla palielināšanas apmēra un negatīvais pašu kapitāls, kas tika konstatēts, noslēdzot šo pašu finanšu gadu, atbilda aptuveni vienai trešdaļai no minētās summas. Tomēr ir jānorāda, ka šis apstāklis neliek apšaubīt konstatējumu, ka, noslēdzot šo pēdējo finanšu gadu pirms 4. pasākuma noteikšanas, prasītāja pašu kapitāls bija 57,3 miljoni EUR.

199 Tiesas sēdē Komisija uzsvēra, ka prasītājs ir veicis "darījumus, kas radīja zaudējumus", ka nav ticama pārstrukturēšanas plāna un – pat ja varētu pieņemt, ka ir iespējams pamatoties uz šo pēdējo apstākli, – ka minētā plāna izpilde katrā ziņā pirmo četru gadu laikā balstās uz zaudējumiem, un tas viss pamatojot to, ka prasītāja kapitāla daļas tiek uzskatītas par tādām, kuru vērtība ir gandrīz nulle. Jāatgādina, ka finanšu gads, kurš noslēdzās pirms 4. pasākuma noteikšanas, bija ar peļņu, kas, pirmkārt, Komisijas apgalvojumu par to, ka prasītājs veica vienīgi "darījumus, kas rada zaudējumus", padara par spēkā neesošu un, otrkārt, relativizē iepriekš saistībā ar 2009. gada dzīvotspējas plānu veikto prognožu nozīmību.

200 Visbeidzot, no apstrīdētā lēmuma 76. apsvēruma izriet, ka prasītāja kvalificēšana par grūtībās nonākušu uzņēmumu 4. pasākuma noteikšanas brīdī ir balstīta uz norādēm, kas ir ierobežotākas nekā tās, kuras Komisija izmantoja 1. pasākuma noteikšanas laikā, tā rezultātā Komisija turklāt 4. pasākuma noteikšanas brīdim piemēroja vienīgi tos kritērijus, kas bija noteikti Pamatnostādņu par glābšanu un pārstrukturēšanu 11. punktā, lai gan tā uzskatīja, ka 1. pasākuma noteikšanas brīdim ir jāpiemēro gan minēto pamatnostādņu 10., gan 11. punkts (skat. šī sprieduma 64. un 65. punktu). Tādējādi, ciktāl Komisija, lai secinātu, ka prasītājs 1. pasākuma noteikšanas brīdī atradās grūtībās, pamatojās uz zaudējumu esamību, apgrozījuma samazināšanos, negatīvu pašu kapitālu un prasītāja parādsaistību līmeni, vienīgi šis pēdējais minētais faktors, kā arī "peļņa gandrīz nulles apmērā" pamato Komisijas formulēto secinājumu saistībā ar prasītāja situāciju, nosakot 4. pasākumu.

201 Ņemot vērā iepriekš minēto, jāuzskata, ka apstākļi, kas ir pamatā Komisijas secinājumam apstrīdētā lēmuma 93. apsvērumā saistībā ar prasītāja kapitāla daļu vērtību "gandrīz nulles apmērā" 4. pasākuma noteikšanas brīdī, daļēji ir neprecīzi, jo finanšu gads pirms minētās noteikšanas noslēdzās ar peļņu. Tāpat ir jāuzskata, ka, minētajā 93. apsvērumā, balstīdamās uz pamatiem, kas ir kopēji 1. un 4. pasākumam, lai secinātu, ka prasītāja kapitāla daļu "vērtība ir gandrīz nulle", un neņemdama vērā tādus būtiskus faktorus kā ievērojama pašu kapitāla esamība un peļņas gūšana pirms nodokļiem finanšu gadā pirms 4. pasākuma noteikšanas, Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

202 Komisijas arguments, saskaņā ar kuru no prasītāja kapitāla daļu vērtības būtu jāatskaita tā aktīvu vērtība, kas jau tika iesniegti kā garantija saistībā ar tam iepriekš piešķirtajiem aizdevumiem, nevar atspēkot šo secinājumu. Pirmkārt, ir jānorāda, ka runa ir par jaunu pamatu, salīdzinot ar apstrīdētajā lēmumā ietvertajiem pamatiem, kas pats par sevi nevar novērst trūkumus, kas tika konstatēti iepriekš (skat. šī sprieduma 194. punktā atgādināto judikatūru). Otrkārt un katrā ziņā, Komisija neizskaidro, kādēļ ir jāpierāda tik cieša saikne starp to prasītāja aktīvu vērtību, kas tika sniegti kā garantija, un ieķīlāto kapitāla daļu vērtību. Treškārt, tiek pieņemts, ka aizdevumi, ar kuriem ir saistītas šīs garantijas, jau ir ņemti vērā prasītāja finansiālajos rādītājos, kuri tika norādīti apstrīdētā lēmuma 15. apsvērumā un uz kuriem Komisija pamatojās, lai nonāktu pie saviem secinājumiem par aplūkoto kapitāla daļu vērtību.

203 Līdz ar to, tā kā nav vajadzības izvērtēt citus prasītāja argumentus, ir jāapmierina trešais pamats, ciktāl Komisijas vērtējums saistībā ar tā kapitāla daļu vērtību, kas tika iesniegtas ķīlā, ir balstīts uz materiālu neprecizitāti un tajā ir pieļautas acīmredzamas kļūdas.

204 Ņemot vērā šo secinājumu un procesuālās ekonomijas interesēs, nav pamata izvērtēt ceturto un piekto pamatu, kā arī sestā pamata otro daļu, kuri attiecas uz analīzes vēlāku posmu un kuros tiek pieņemts, ka strīdīgās garantijas iezīmes tika pierādītas pareizi.

205 Turklāt, lai gan no trešā pamata izriet, ka tā pamatā ir vienīgi aplūkotā atbalsta pasākuma apmēra aprēķins, nevis paša šī atbalsta esamība, vienlaicīgi ir jānorāda, ka Komisijas vērtējuma par *IVF* piedāvātās pretgarantijas vērtību, ko konstatējusi Vispārējā tiesa, acīmredzami kļūdainais raksturs var ietekmēt aplūkotā pasākuma kvalificēšanu par valsts atbalstu, ņemot vērā priekšrocības nosacījumu. Faktiski nevar izslēgt, ka, veicot piedāvātās pretgarantijas vērtības atkārtotu vērtējumu, Komisijai ir jāveic jauns 4. pasākuma kā valsts atbalsta vērtējums. Šajā ziņā prasītāja ieķīlāto kapitāla daļu vērtības noteikšanai ir būtiski svarīga loma vispārējā apstrīdētā lēmuma uzbūvē (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2005. gada 15. jūnijs, *Corsica Ferries France*/Komisija, T-349/03, EU:T:2005:221, 319. un 320. punkts).

206 Līdz ar to apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, ciktāl tas attiecas uz prasītājam noteikto 1. un 4. pasākumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

207 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai nolēmums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt prasītāja tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas ir saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību Vispārējā tiesā, saskaņā ar prasītāja prasījumiem.

208 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādējādi Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) **Atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2017/365 (2016. gada 4. jūlijs) par valsts atbalstu SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), ko Spānija sniegusi *Valencia Club de Fútbol, SAD*, *Hércules Club de Fútbol, SAD* un *Elche Club de Fútbol, SAD*, ciktāl tas attiecas uz *Valencia Club de Fútbol, SAD.***

2) **Eiropas Komisijas sedz savus, kā arī atlīdzina *Valencia Club de Fútbol* tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas ir saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību Vispārējā tiesā.**

3) **Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 12. martā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 2

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 3

Juridiskais pamatojums 4

Par prasības pieņemamību, ciktāl tajā ir atsauce uz A.2. pielikumu 4

Par A.2. pielikumā izstrādātās argumentācijas pieņemamību 5

Par astotā pamata pieņemamību, kurš attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi 5

Par lietas būtību 6

Par pirmo pamatu, kas būtībā attiecas uz acīmredzamām kļūdām vērtējumā, raksturojot priekšrocību . 6

– Par pirmā pamata apmēru un tā piemērojamību, ciktāl tas attiecas uz 4. pasākumu 6

– Par pirmo daļu saistībā ar acīmredzamu Komisijas kļūdu, ciktāl tā prasītāju ir kvalificējusi kā grūtībās nonākušu uzņēmumu 7

– Par otro daļu saistībā ar Komisijas acīmredzamu kļūdu, tai uzskatot, ka 1. pasākums aptver vairāk nekā 80 % no pamatā esošā aizdevuma 15

– Par trešo daļu saistībā ar Komisijas acīmredzamu kļūdu, tai uzskatot, ka 1. pasākums netika noteikts atbilstoši tirgus cenai 16

– Secinājumi attiecībā uz pirmo pamatu un atcelšanas piemērojamību 19

Par sesto pamatu, kas attiecas uz kļūdu, nosakot apgalvotā atbalsta saņēmēju 19

Par otro pamatu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, izvērtējot apgalvotā atbalsta saderību. 21

Par septīto pamatu, kas attiecas uz nediskriminācijas principa pārkāpumu 23

Par trešo pamatu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, aprēķinot atbalsta apmēru 25

Par tiesāšanās izdevumiem 28